

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 5. apríla 2022*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Spracovávanie osobných údajov v sektore elektronických komunikácií – Dôvernosc správy – Poskytovatelia elektronických komunikačných služieb – Všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát a polohe – Prístup k uchovávaným údajom – Následné súdne preskúmanie – Smernica 2002/58/ES – Článok 15 ods. 1 – Charta základných práv Európskej únie – Články 7, 8 a 11, ako aj článok 52 ods. 1 – Možnosť vnútroštátneho súdu obmedziť časové účinky vyhlásenia neplatnosti vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá je nezlučiteľná s právom Únie – Vylúčenie“

Vo veci C-140/20,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Supreme Court (Najvyšší súd, Írsko) z 25. marca 2020 a doručený Súdnemu dvoru v ten istý deň, ktorý súvisí s konaním:

G.D.

proti

Commissioner of An Garda Síochána,

Minister for Communications, Energy and Natural Resources,

Attorney General,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, predsedovia komôr A. Arabadžiev, A. Prechal, S. Rodin, I. Jarukaitis a N. Jääskinen, sudcovia T. von Danwitz (spravodajca), M. Safjan, F. Biltgen, P. G. Xuereb, N. Piçarra, L. S. Rossi a A. Kumin,

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomník: D. Dittert, vedúci oddelenia,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 13. septembra 2021,

* Jazyk konania: angličtina.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- G.D., v zastúpení: J. Dunphy, solicitor, R. Kennedy, R. Farrell, SC, a K. McCormack, BL,
- Commissioner of An Garda Síochána, Minister for Communications, Energy and Natural Resources a Attorney General, v zastúpení: M. Browne, S. Purcell, C. Stone, J. Quaney a A. Joyce, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci S. Guerin, P. Gallagher, SC, D. Fennelly a L. Dwyer, BL,
- belgická vláda, v zastúpení: P. Cottin a J.-C. Halleux, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci J. Vanpraet, advocaat,
- česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, O. Serdula a J. Vláčil, splnomocnení zástupcovia,
- dánska vláda, v zastúpení: pôvodne J. Nymann-Lindegren, M. Jespersen a M. Wolff, neskôr M. Wolff a V. Jørgensen, splnomocnení zástupcovia,
- estónska vláda, v zastúpení: A. Kalbus a M. Kriisa, splnomocnené zástupkyne,
- španielska vláda, v zastúpení: L. Aguilera Ruiz, splnomocnený zástupca,
- francúzska vláda, v zastúpení: E. de Moustier, A. Daniel, D. Dubois, T. Stéhelin a J. Illouz, splnomocnení zástupcovia,
- cyperská vláda, v zastúpení: I. Neophytou, splnomocnená zástupkyňa,
- holandská vláda, v zastúpení: C. S. Schillemans, M. K. Bulterman a A. Hanje splnomocnené zástupkyne,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna a J. Sawicka, splnomocnení zástupcovia,
- portugalská vláda, v zastúpení: L. Inez Fernandes, P. Barros da Costa a I. Oliveira, splnomocnení zástupcovia,
- fínska vláda, v zastúpení: M. Pere a A. Laine, splnomocnené zástupkyne,
- švédská vláda, v zastúpení: O. Simonsson, J. Lundberg, H. Shev, C. Meyer-Seitz, A. Runeskjöld, M. Salborn Hodgson, R. Shabsavan Eriksson a H. Eklinder, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: S. L. Kaléda, H. Kranenborg, M. Wasmeier a F. Wilman, splnomocnení zástupcovia,
- Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov, v zastúpení: D. Nardi, N. Stolič, K. Ujazdowski a A. Buchta, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 18. novembra 2021,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 15 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. júla 2002, týkajúcej sa spracovávania osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách) (Ú. v. ES L 201, 2002, s. 37; Mim. vyd. 13/029, s. 514), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009 (Ú. v. EÚ L 337, 2009, s. 11) (ďalej len „smernica 2002/58“), v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi G.D. na jednej strane a Commissioner of An Garda Síochána (riaditeľ štátnej polície, Írsko), Minister for Communications, Energy and Natural Resources (minister pre komunikácie, energiu a prírodné zdroje, Írsko) a Attorney General na strane druhej, vo veci platnosti Communications (Retention of Data) Act 2011 [zákon o komunikáciách (uchovávaní údajov) z roku 2011, ďalej len „zákon z roku 2011“].

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Odôvodnenia 2, 6, 7 a 11 smernice 2002/58 stanovujú:
  - „(2) Táto smernica sa snaží rešpektovať základné práva a dodržiavať princípy uznané najmä [Chartou]. Táto smernica sa snaží najmä o plné zabezpečenie práv stanovených v článkoch 7 a 8 uvedenej [C]harty.
  - ...
  - (6) Internet revolucionizoval tradičné trhové štruktúry tým, že poskytuje spoločnú, globálnu infraštruktúru pre ponuku širokého rozsahu elektronických komunikačných služieb. Verejne dostupné elektronické komunikačné služby na internete otvárajú nové možnosti pre užívateľov, no prinášajú aj nové riziká pre ich osobné údaje a súkromie.
  - (7) V prípade verejných komunikačných sietí by sa mali stanoviť špecifické právne, regulačné a technické opatrenia, aby boli chránené základné práva a slobody fyzických osôb a legitímne záujmy právnických osôb, najmä z hľadiska zvyšovania kapacity automatického uchovávaní a spracovávania údajov týkajúcich sa účastníkov a užívateľov.
  - ...
  - (11) Podobne ako smernica [Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, 1995, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355)], sa táto smernica netýka otázok ochrany základných práv a slobôd vzťahujúcich sa k činnostiam, ktoré nie sú upravené právom [Únie]. Preto nemení existujúcu rovnováhu medzi právami jednotlivca na súkromie a možnosťami členských štátov prijať opatrenia uvedené v článku 15 ods. 1 tejto smernice, ktoré sú potrebné na ochranu verejnej bezpečnosti, obrany, bezpečnosti štátu (vrátane ekonomického blahobytu štátu, keď sa činnosti týkajú záležitostí bezpečnosti štátu) a presadzovanie trestného práva. Následne táto smernica nemá vplyv na možnosť

členských štátov zachytávať elektronické správy alebo prijímať iné opatrenia, ak je to nevyhnutné z akýchkoľvek iných dôvodov a v súlade s Európskym dohovorom na ochranu ľudských práv a základných slobôd [podpísaného v Ríme 4. novembra 1950], interpretovaným rozsudkami súdneho dvora týkajúcimi sa ľudských práv [Európskeho súdu pre ľudské práva – *neoficiálny preklad*]; také opatrenia musia byť primerané, prísne proporcionálne vo vzťahu k zamýšľanému účelu a potrebné v rámci demokratickej spoločnosti a mali by byť predmetom primeranej ochrany v súlade s Európskym dohovorom na ochranu ľudských práv a základných slobôd.“

4 Článok 1 smernice 2002/58 s názvom „Rozsah platnosti a cieľ“ stanovuje:

„1. Touto smernicou sa ustanovuje harmonizácia vnútroštátnych ustanovení požadovaných na zabezpečenie primeranej úrovne ochrany základných práv a slobôd, a najmä práva na súkromie a dôvernosť, z hľadiska spracúvania osobných údajov v elektronickom komunikačnom sektore a zabezpečenia voľného pohybu takých údajov a elektronických komunikačných zariadení a služieb v [Európskej únii].

2. Ustanovenia tejto smernice spodrobňujú a dopĺňajú smernicu [95/46] na účely uvedené v odseku 1. Okrem toho poskytujú ochranu legitímnych záujmov účastníkov, ktorí sú právnickými osobami.

3. Táto smernica sa nevzťahuje na činnosti, ktoré sú mimo pôsobnosti [ZFEÚ], ako sú činnosti podľa hlavy V a VI Zmluvy o Európskej únii a v žiadnom prípade na činnosti týkajúce sa verejnej bezpečnosti, obrany, bezpečnosti štátu (vrátane ekonomického blahobytu štátu, keď sa činnosti týkajú záležitostí bezpečnosti štátu) a činnosti [činnosti štátu – *neoficiálny preklad*] v oblasti trestného práva.“

5 Podľa článku 2 smernice 2002/58 s názvom „Definície“:

„Pokiaľ nie je stanovené inak, platia definície v smernici [95/46] a v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica) [Ú. v. ES L 108, 2002, s. 33; Mim. vyd. 13/029, s. 349].

Platia aj tieto definície:

- a) „užívateľ“ znamená každú fyzickú osobu, ktorá používa verejne dostupnú elektronickú komunikačnú službu na súkromné alebo obchodné účely bez toho, aby si túto službu predplatil;
- b) „prevádzkové dáta [údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*]“ znamenajú akékoľvek údaje spracovávané na účely prenosu správy v elektronickej komunikačnej sieti alebo na účely fakturácie prenosu;
- c) „lokalizačné dáta [údaje o polohe – *neoficiálny preklad*]“ znamenajú akékoľvek údaje spracúvané v elektronickej komunikačnej sieti alebo prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby, udávajúce geografickú polohu koncového zariadenia užívateľa verejne dostupnej elektronickej komunikačnej služby;

d) ‚správa‘ znamená akékoľvek informácie vymieňané alebo prenášané medzi konečným počtom účastníkov pomocou verejne dostupnej elektronickej komunikačnej služby. Toto nezahŕňa akékoľvek informácie prenášané ako časť rozhlasových služieb pre verejnosť v elektronickej komunikačnej sieti, pokiaľ sa informácie nemôžu spájať s identifikovateľným účastníkom alebo užívateľom prijímajúcim informácie;

...“

6 Článok 3 smernice 2002/58 s názvom „Dotknuté služby“ stanovuje:

„Táto smernica sa vzťahuje na spracúvanie osobných údajov v súvislosti s poskytovaním verejne dostupných elektronickej komunikačnej služby vo verejných komunikačných sieťach v [Únii] vrátane verejných komunikačných sietí, ktoré podporujú zariadenia na zber údajov a identifikáciu.“

7 Podľa článku 5 tejto smernice s názvom „Dôvernosť správy“:

„1. Členské štáty vnútroštátnymi právnymi predpismi zabezpečia dôvernosť správ a príslušných prevádzkových dát [príslušných údajov o prenose dát – *neoficiálny preklad*] prenášaných pomocou verejnej komunikačnej siete a verejne dostupných elektronickej komunikačnej sietí. Zakážu najmä počúvanie, odpočúvanie [počúvanie, odpočúvanie, uchovávanie – *neoficiálny preklad*] a iné druhy narušovania [odpočúvania – *neoficiálny preklad*] alebo dohľadu nad správami a príslušnými prevádzkovými dátami [príslušnými údajmi o prenose dát – *neoficiálny preklad*] zo strany iných osôb než sú užívatelia bez súhlasu príslušných užívateľov, pokiaľ to nie je zákonne oprávnené v súlade s článkom 15 ods. 1 Tento odsek nebráni technickému uloženiu, ak je to potrebné s cieľom prenosu správy, bez vplyvu na princíp dôvernosti.

...

3. Členské štáty zabezpečia, aby sa ukladanie informácií alebo získavanie prístupu k informáciám, ktoré už boli uložené, v koncovom zariadení účastníka alebo užívateľa povolilo len pod podmienkou, že dotknutý účastník alebo užívateľ dal na to vopred súhlas na základe jasných a komplexných informácií v súlade so smernicou [95/46], okrem iného aj o účeloch spracovania. To nebráni nijakému technickému uloženiu ani prístupu výhradne na účely výkonu prenosu správy prostredníctvom elektronickej komunikačnej siete alebo ak je to nevyhnutne potrebné na to, aby poskytovateľ služieb informačnej spoločnosti, ktoré si účastník alebo užívateľ výslovne vyžiadali, mohol tieto služby poskytnúť.“

8 Článok 6 smernice 2002/58 s názvom „Prevádzkové dáta [Údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*]“ stanovuje:

„1. Prevádzkové dáta [Údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*] týkajúce sa účastníkov a užívateľov, spracovávané a uložené poskytovateľom verejnej komunikačnej siete alebo verejne dostupnej elektronickej komunikačnej služby, sa musia vymazať alebo zanonymniť [anonymizovať – *neoficiálny preklad*], ak už naďalej nie sú potrebné na účely prenosu správy, bez vplyvu na odseky 2, 3 a 5 tohto článku a článku 15 ods. 1.

2. Prevádzkové dáta [Údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*] potrebné na účely fakturácie účastníka a platby za spojenie sa môžu spracovávať. Také spracovanie je povolené len do konca obdobia, počas ktorého môže byť faktúra právne napadnutá alebo sa môže uplatniť nárok na platbu.

3. Na účely marketingu elektronických komunikačných služieb alebo na poskytovanie služieb s pridanou hodnotou poskytovateľ verejne dostupnej elektronickej komunikačnej služby môže spracúvať údaje uvedené v odseku 1 v rozsahu a počas trvania potrebného na také služby alebo marketing, ak účastník alebo užívateľ, ktorého sa údaje týkajú, dá na to predtým svoj súhlas. Užívatelia alebo účastníci musia mať možnosť kedykoľvek odvolať svoj súhlas na spracovanie údajov.

...

5. Spracovávanie prevádzkových dát [údajov o prenose dát – *neoficiálny preklad*], v súlade s odsekmi 1, 2, 3 a 4, sa musí obmedziť na osoby konajúce na pokyn poskytovateľa verejných komunikačných sietí a verejne dostupných elektronických komunikačných služieb, ktoré sú zodpovedné za fakt[u]rovanie alebo riadenie prevádzky, vybavovanie dotazov zákazníkov, odhaľovanie podvodov, marketing elektronických komunikačných služieb alebo poskytovanie služby s pridanou hodnotou a musí sa obmedziť na to, čo je nevyhnutné na účely takých činností.

...“

- 9 Článok 9 tejto smernice s názvom „Miestne dáta [údaje o polohe – *neoficiálny preklad*] iné než prevádzkové dáta [údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*]“ v odseku 1 stanovuje:

„Ak sa môžu spracovávať miestne dáta [údaje o polohe – *neoficiálny preklad*] iné než prevádzkové dáta [údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*], ktoré sa týkajú užívateľov alebo účastníkov verejnej komunikačnej siete alebo verejne dostupných elektronických komunikačných služieb, také údaje sa môžu spracovávať, len keď sú anonymné alebo len so súhlasom užívateľov alebo účastníkov v rozsahu a trvaní nevyhnutnom na poskytovanie služby s pridanou hodnotou. Poskytovateľ služby musí informovať užívateľov alebo účastníkov predtým, než získa ich súhlas o druhu miestnych dát [údajov o polohe – *neoficiálny preklad*] iných, než sú prevádzkové dáta [údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*], ktoré bude spracovávať, o účele a dobe trvania spracovávaní a o tom, či budú dáta prenášané tretej strane na účely poskytovania služby s pridanou hodnotou. ...“

- 10 Článok 15 uvedenej smernice, nazvaný „Uplatňovanie niektorých ustanovení smernice [95/46]“, v odseku 1 uvádza:

„Členské štáty môžu prijať legislatívne opatrenia na obmedzenie rozsahu práv a povinností uvedených v článku 5, článku 6, článku 8 ods. 1, 2, 3 a 4 a článku 9 tejto smernice, ak také obmedzenie predstavuje nevyhnutné, vhodné a primerané opatrenie v demokratickej spoločnosti na zabezpečenie národnej bezpečnosti (t. j. bezpečnosti štátu), obrany, verejnej bezpečnosti a na zabránenie, vyšetrovanie, odhaľovanie a stíhanie trestných činov alebo neoprávnené používanie [neoprávneného používania – *neoficiálny preklad*] elektronického komunikačného systému podľa článku 13 ods. 1 smernice [95/46]. Na tento účel členské štáty môžu, medzi iným, prijať legislatívne opatrenia umožňujúce zadržanie [uchovávanie – *neoficiálny preklad*] údajov na limitované obdobie, oprávnené z dôvodov stanovených v tomto odseku. Všetky opatrenia uvedené v tomto odseku musia byť v súlade so všeobecnými princípmi práva [Únie] vrátane tých, ktoré sú uvedené v článku 6 ods. 1 a 2 Zmluvy o Európskej únii.“

Írske právo

- 11 Ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, zákon z roku 2011 bol prijatý s cieľom prebrať do írskeho právneho poriadku smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2006/24/ES z 15. marca 2006 o uchovávaní údajov vytvorených alebo spracovaných v súvislosti s poskytovaním verejne dostupných elektronických komunikačných služieb alebo verejných komunikačných sietí a o zmene a doplnení smernice 2002/58/ES (Ú. v. EÚ L 105, 2006, s. 54).
- 12 Článok 1 zákona z roku 2011 definuje pojem „údaje“ ako „údaje o prenose dát alebo údaje o polohe, ako aj súvisiace údaje potrebné na identifikáciu účastníka alebo užívateľa“ a pojem „závažný trestný čin“ ako trestný čin, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody na päť rokov alebo viac, alebo niektorý z ostatných trestných činov uvedených v prílohe 1 tohto zákona.
- 13 Článok 3 ods. 1 uvedeného zákona ukladá všetkým poskytovateľom elektronických komunikačných služieb povinnosť uchovávať údaje uvedené v jeho prílohe 2 časti 1 počas obdobia dvoch rokov, ako aj údaje uvedené v jeho prílohe 2 časti 2 počas obdobia jedného roka.
- 14 Príloha 2 časť 1 toho istého zákona sa okrem iného vzťahuje na údaje o pevnej a mobilnej telefónnej sieti, ktoré umožňujú identifikovať zdroj a adresáta komunikácie, určiť dátum a hodinu začiatku a konca komunikácie, určiť druh dotknutej komunikácie, ako aj identifikovať druh a geografickú polohu použitého komunikačného zariadenia. Konkrétne bod 6 tejto prílohy 2 časti 1 stanovuje uchovávanie údajov potrebných na zistenie polohy mobilného elektronického komunikačného prostriedku, pričom tieto údaje sú jednak identifikátorom bunky (Cell ID) a jednak údajmi umožňujúcimi zistiť geografickú polohu buniek s odkazom na ich identifikátor lokality (identifikátor bunky) počas doby uchovávania údajov o komunikácii.
- 15 Príloha 2 časť 2 zákona z roku 2011 sa vzťahuje na údaje týkajúce sa prístupu na internet, elektronickej pošty a telefonovania cez internet, a zahŕňa okrem iného užívateľské meno a telefónne číslo, IP adresy, ako aj dátum a čas začiatku a konca komunikácie. Obsah komunikácií nepatrí do tejto kategórie údajov.
- 16 Podľa článkov 4 a 5 zákona z roku 2011 musia poskytovatelia elektronických komunikačných služieb prijať určité opatrenia na zabezpečenie ochrany údajov pred neoprávneným prístupom.
- 17 Článok 6 tohto zákona, ktorý stanovuje podmienky, za ktorých možno podať žiadosť o prístup, v odseku 1 stanovuje:

„Príslušník štátnej polície, ktorý nemá nižšiu hodnosť ako divízny komisár, môže požiadať poskytovateľa služieb, aby mu oznámil údaje uchovávané týmto poskytovateľom služieb v súlade s článkom 3, ak tento príslušník štátnej polície usúdi, že predmetné údaje sú potrebné na:

  - a) predchádzanie, odhaľovanie, vyšetrovanie alebo stíhanie závažného trestného činu,
  - b) zachovanie bezpečnosti štátu,
  - c) záchranu ľudského života.“
- 18 Článok 7 uvedeného zákona ukladá poskytovateľom elektronických komunikačných služieb povinnosť vyhovieť žiadostiam uvedeným v článku 6 tohto zákona.

- 19 Medzi mechanizmy preskúmania rozhodnutia príslušníka štátnej polície uvedeného v článku 6 zákona z roku 2011 patrí postup predkladania sťažností stanovený v článku 10 tohto zákona, ako aj konanie pred *designated judge* (poverený sudca) v zmysle článku 12 tohto zákona, ktorý je poverený preskúmať uplatňovanie ustanovení uvedeného zákona.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 20 V marci 2015 bol G.D. odsúdený na trest odňatia slobody na doživotie za vraždu osoby, ktorá zmizla v auguste 2012 a ktorej telesné pozostatky sa našli až v septembri 2013. V odvolaní proti svojmu odsúdeniu dotknutá osoba vytýkala prvostupňovému súdu okrem iného to, že nesprávne pripustil ako dôkaz údaje o prenose dát a polohe týkajúce sa telefonických hovorov, a to z dôvodu, že zákon z roku 2011, ktorý upravuje uchovávanie týchto údajov a na základe ktorého vyšetrovatelia štátnej polície mali prístup k uvedeným údajom, porušuje práva, ktoré jej priznáva právo Únie. Konanie o tomto odvolaní v súčasnosti prebieha.
- 21 Aby G.D. mohol v rámci trestného konania napadnúť prípustnosť uvedených dôkazov, podal na High Court (Vyšší súd, Írsko) občianskoprávnu žalobu, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti niektorých ustanovení zákona z roku 2011. Rozhodnutím zo 6. decembra 2018 tento súd vyhovel argumentácii G.D. a konštatoval, že článok 6 ods. 1 písm. a) tohto zákona je nezlučiteľný s článkom 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7 a 8, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty. Írsko podalo proti tomuto rozhodnutiu odvolanie na vnútroštátny súd, ktorým je Supreme Court (Najvyšší súd, Írsko).
- 22 Trestné konanie prebiehajúce na Court of Appeal (Odvolací súd, Írsko) bolo prerušené až do vyhlásenia rozhodnutia vnútroštátneho súdu v rámci občianskoprávneho konania vo veci samej.
- 23 Írsko pred vnútroštátnym súdom tvrdilo, že na to, aby bolo možné určiť, či je zásah do práva na rešpektovanie súkromného života zakotveného v článku 7 Charty, ktorý vyplýva z uchovávanía údajov o prenose dát a polohe na základe zákona z roku 2011, primeraný, treba preskúmať ciele systému zavedeného týmto zákonom ako celku. Navyše podľa tohto členského štátu uvedený zákon vytvoril podrobný rámec upravujúci prístup k uchovávaným údajom, podľa ktorého má jednotka zodpovedná v rámci štátnej polície za predchádzajúce preskúmanie žiadostí o prístup pri výkone svojich úloh funkčnú nezávislosť vo vzťahu k štátnej polícii a v dôsledku toho spĺňa požiadavku predchádzajúceho preskúmania vykonaného nezávislým správnym orgánom. Tento systém kontroly je doplnený o postup predkladania sťažností a súdne preskúmanie. Napokon uvedený členský štát tvrdí, že ak sa v konečnom dôsledku zistí, že zákon z roku 2011 je v rozpore s právom Únie, každé konštatovanie, ktoré z toho vnútroštátny súd vyvodí, by malo z hľadiska svojich časových účinkov platiť len do budúcnosti.
- 24 G.D. tvrdil, že systém všeobecného a nediferencovaného uchovávanía údajov zavedený zákonom z roku 2011, ako aj systém prístupu k týmto údajom stanovený týmto zákonom, sú nezlučiteľné s právom Únie, ako ho vyložil Súdny dvor najmä v bode 120 rozsudku z 21. decembra 2016, *Tele2 Sverige a Watson a i.* (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970).
- 25 Vnútroštátny súd na úvod spresňuje, že mu prináleží len posúdiť, či High Court (Vyšší súd) správne rozhodol, že článok 6 ods. 1 písm. a) zákona z roku 2011 je nezlučiteľný s právom Únie, a že naopak otázka prípustnosti dôkazov predložených v trestnom konaní patrí do výlučnej právomoci Court of Appeal (Odvolací súd), na ktorý bolo podané odvolanie proti odsudzujúcemu rozhodnutiu.

- 26 V tejto súvislosti sa vnútroštátny súd v prvom rade pýta na požiadavky práva Únie, pokiaľ ide o uchovávanie údajov na účely boja proti závažnej trestnej činnosti. V tejto súvislosti sa v podstate domnieva, že iba všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát a polohe umožňuje účinným spôsobom bojovať proti závažnej trestnej činnosti, čo sa cieľovým uchovávaním a urýchlenným uchovaním (*quick freeze*) dosiahnuť nedá. Pokiaľ ide o cieľové uchovávanie, vnútroštátny súd sa pýta na možnosť zamerať sa na určité skupiny alebo geografické oblasti na účely boja proti závažnej trestnej činnosti, keďže niektoré závažné trestné činy len zriedkavo zahŕňajú okolnosti známe príslušným vnútroštátnym orgánom, ktoré ich vedú k podozreniu zo spáchania trestného činu pred jeho spáchaním. Okrem toho cieľové uchovávanie môže viesť k diskriminácii. Pokiaľ ide o urýchlenné uchovanie údajov, vnútroštátny súd sa domnieva, že je užitočné iba v situáciách, keď existuje identifikovateľná podozrivá osoba v prvotnom štádiu vyšetrovania.
- 27 Pokiaľ ide ďalej o prístup k údajom uchovávaným poskytovateľmi elektronických komunikačných služieb, vnútroštátny súd zdôrazňuje, že štátna polícia v rámci svojej štruktúry zaviedla mechanizmus vlastného osvedčovania žiadostí o prístup adresovaných týmto poskytovateľom. Z dôkazov predložených na High Court (Vyšší súd) teda vyplýva, že riaditeľ štátnej polície v rámci interného opatrenia rozhodol, že žiadosti o prístup podané na základe zákona z roku 2011 musí centralizovaným spôsobom spracúvať jediný príslušník štátnej polície, ktorý má hodnotu divízneho komisára, teda vedúci spravodajského a bezpečnostného oddelenia. Ak sa vedúci spravodajského a bezpečnostného oddelenia domnieva, že dotknuté údaje sú nevyhnutné najmä na účely predchádzania, odhaľovania, vyšetrovania alebo stíhania závažného trestného činu, môže požiadať poskytovateľov elektronických komunikačných služieb o prístup. Okrem toho riaditeľ štátnej polície zriadil v rámci štátnej polície nezávislú jednotku s názvom *Telecommunications Liaison Unit* (Jednotka pre styk s telekomunikáciami, ďalej len „TLU“), ktorá má podporiť vedúceho spravodajského a bezpečnostného oddelenia pri výkone jeho funkcií a pôsobiť ako jediné kontaktné miesto pre tých istých poskytovateľov služieb.
- 28 Vnútroštátny súd dodáva, že počas obdobia trestného vyšetrovania, ktoré bolo začaté proti G.D., museli byť všetky žiadosti o prístup schválené v prvom rade komisárom alebo inšpektorom konajúcim vo funkcii komisára predtým, ako boli zaslané TLU na účely ich spracovania, a že vyšetrovatelia mali vo svojich žiadostiach o prístup uviesť dostatočné podrobnosti na to, aby bolo možné prijať informované rozhodnutie. Okrem toho TLU a vedúci spravodajského a bezpečnostného oddelenia boli povinní preskúmať zákonnosť, nevyhnutnosť a primeranosť žiadostí o prístup s prihliadnutím na skutočnosť, že tento vedúci mohol byť vyzvaný, aby sa zodpovedal za svoje rozhodnutie pred sudcom, ktorého určí High Court (Vyšší súd). Okrem toho TLU podlieha kontrole Data Protection Commissioner (komisár pre ochranu údajov, Írsko).
- 29 Napokon sa vnútroštátny súd pýta na rozsah a časové účinky prípadného konštatovania nesúlady zákona z roku 2011 s právom Únie. V tejto súvislosti spresňuje, že takéto konštatovanie môže platiť len do budúcnosti, a to z dôvodu, že údaje použité ako dôkazy v trestnom konaní proti G.D. boli uchovávané a sprístupnené na konci roka 2013, teda v období, keď Írsko bolo povinné uplatňovať ustanovenia zákona z roku 2011, ktorým bola prebratá smernica 2006/24. Podľa Írska je takéto riešenie tiež vhodné, keďže v opačnom prípade by mohlo byť vážne ohrozené vyšetrovanie a stíhanie závažných trestných činov v Írsku, ako aj situácia osôb, ktoré už boli súdené a odsúdené.

30 Za týchto okolností Supreme Court (Najvyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. Je všeobecný/univerzálny systém uchovávanía údajov – aj keď podlieha prísny m obmedzeniam v oblasti uchovávanía a prístupu – sám osebe v rozpore s ustanoveniami článku 15 smernice [2002/58], vykladanými vzhľadom na Chartu?
2. Môže vnútroštátny súd v rámci preskúmania prípadnej nezlučiteľnosti vnútroštátneho opatrenia uplatňovaného na základe smernice [2006/24], ktoré stanovuje všeobecný systém uchovávanía údajov (ktorý podlieha potrebnej prísnej kontrole uchovávanía alebo prístupu), s právom Únie a najmä v rámci preskúmania primeranosti takéhoto systému zohľadniť skutočnosť, že poskytovatelia služieb môžu legálne uchovávať údaje na svoje vlastné obchodné účely a môže sa od nich vyžadovať, aby uchovávali údaje z dôvodov národnej bezpečnosti, ktoré sú vylúčené z pôsobnosti smernice [2002/58]?
3. Aké kritériá má vnútroštátny súd uplatniť v rámci posudzovania zlučiteľnosti vnútroštátneho opatrenia týkajúceho sa prístupu k uchovávaným údajom s právom Únie, a najmä s Chartou, pri skúmaní, či takýto systém prístupu stanovuje požadované predchádzajúce nezávislé preskúmanie, ktoré Súdny dvor vyžaduje vo svojej judikatúre? Môže v tejto súvislosti vnútroštátny súd v rámci takéhoto posúdenia vziať do úvahy existenciu následného súdneho alebo nezávislého preskúmania?
4. Je vnútroštátny súd v každom prípade povinný vyhlásiť vnútroštátne opatrenie za nezlučiteľné s ustanoveniami článku 15 smernice [2002/58], ak toto vnútroštátne opatrenie upravuje všeobecný systém uchovávanía údajov na účely boja proti závažnej trestnej činnosti a ak vnútroštátny súd na základe všetkých dostupných dôkazov dospel k záveru, že takéto uchovávanie je podstatné a zároveň striktne nevyhnutné na dosiahnutie cieľa boja proti závažnej trestnej činnosti?
5. Ak je vnútroštátny súd povinný rozhodnúť, že vnútroštátne opatrenie je nezlučiteľné s ustanoveniami článku 15 smernice 2002/58 vykladanými vzhľadom na Chartu, je oprávnený obmedziť časové účinky takého rozhodnutia, pokiaľ dospeje k záveru, že ak by to neurobil, došlo by k ‚chaosu a závažnému poškodeniu všeobecného záujmu‘ [v súlade s prístupom, ktorý bol použitý napríklad vo veci R (National Council for Civil Liberties) v. Secretary of State for Home Department a Secretary of State for Foreign Affairs [2018] EWHC 975, bod 46]?
6. Môže byť vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na určenie, že vnútroštátna právna úprava je nezlučiteľná s článkom 15 smernice 2002/58, alebo na neuplatnenie tejto právnej úpravy alebo na určenie, že uplatnením takejto právnej úpravy došlo k porušeniu práv jednotlivca, či už v rámci konania začatého s cieľom podporiť tvrdenie o prípustnosti dôkazov v rámci trestného konania alebo za iných okolností, oprávnený zamietnuť takýto návrh v súvislosti s údajmi uchovávanými podľa vnútroštátneho ustanovenia prijatého na základe povinnosti verne prebrať do vnútroštátneho práva ustanovenia smernice podľa článku 288 ZFEÚ alebo obmedziť účinky takéhoto rozhodnutia na obdobie po vyhlásení neplatnosti smernice 2006/24, o ktorom Súdny dvor Európskej únie rozhodol [rozsudkom z 8. apríla 2014, Digital Rights Ireland a i. (C-293/12 a C-594/12, EU:C:2014:238)]?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej, druhej a štvrtej otázke

- 31 Svojou prvou, druhou a štvrtou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát a polohe na účely boja proti závažnej trestnej činnosti.
- 32 Na úvod je potrebné pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že na účely výkladu ustanovenia práva Únie treba zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou, a najmä vývoj tejto právnej úpravy (rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 105, ako aj citovaná judikatúra).
- 33 Zo samotného znenia článku 15 ods. 1 smernice 2002/58 vyplýva, že legislatívne opatrenia, ktoré táto smernica umožňuje členským štátom prijať za podmienok, ktoré stanovuje, sa môžu týkať len „obmedzenia rozsahu“ práv a povinností stanovených najmä v článkoch 5, 6 a 9 smernice 2002/58.
- 34 Pokiaľ ide o systém zavedený touto smernicou, do ktorého patrí jej článok 15 ods. 1, treba pripomenúť, že podľa článku 5 ods. 1 prvej a druhej vety uvedenej smernice sú členské štáty povinné zabezpečiť prostredníctvom svojej vnútroštátnej právnej úpravy dôvernú správu a príslušných údajov o prenose dát prenášaných pomocou verejnej komunikačnej siete a verejne dostupných elektronických komunikačných sietí. Majú povinnosť zakázať najmä počúvanie, odpočúvanie, uchovávanie a iné druhy odpočúvania alebo dohľadu nad správami a príslušnými údajmi o prenose dát zo strany iných osôb, než sú užívatelia, bez súhlasu príslušných užívateľov, pokiaľ to nie je zákonne oprávnené v súlade s článkom 15 ods. 1 tej istej smernice.
- 35 V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že článok 5 ods. 1 smernice 2002/58 zakotvuje zásadu dôvernosti elektronických komunikácií a príslušných údajov o prenose dát a okrem iného stanovuje, že sa akýmkoľvek iným osobám než užívateľom v zásade zakazuje bez súhlasu týchto užívateľov uchovávať tieto komunikácie a tieto údaje (rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 107).
- 36 Toto ustanovenie odráža cieľ sledovaný normotvorcom Únie pri prijímaní smernice 2002/58. Z dôvodovej správy k návrhu smernice Európskeho parlamentu a Rady týkajúcej sa spracovávaní osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií [KOM(2000) 385 v konečnom znení], na základe ktorej bola prijatá smernica 2002/58, totiž vyplýva, že normotvorca Únie chcel „zabezpečiť, aby aj naďalej bola zaručená vysoká úroveň ochrany osobných údajov a súkromia pre všetky elektronické komunikačné služby, bez ohľadu na použité technológie“. Účelom uvedenej smernice, ako vyplýva najmä z jej odôvodnení 6 a 7, je chrániť užívateľov elektronických komunikačných služieb pred rizikami pre ich osobné údaje a súkromie, ktoré vyplývajú z nových technológií a predovšetkým zo zvyšovania kapacity automatického uchovávaní a spracovávaní údajov. Ako sa uvádza najmä v odôvodnení 2 tej istej smernice, zámerom normotvorcu Únie je zabezpečiť plné dodržiavanie práv stanovených v článkoch 7 a 8 Charty (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. decembra 2016, *Tele2 Sverige a Watson a i.*, C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970, bod 83, ako aj zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 106).

- 37 Prijatím smernice 2002/58 tak normotvorca Únie konkretizoval tieto práva, takže užívatelia elektronických komunikačných prostriedkov majú v zásade právo očakávať, že ich komunikácia a s ňou súvisiace údaje zostanú v prípade chýbajúceho súhlasu z ich strany anonymizované a nebudú môcť byť predmetom zaznamenania (rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 109).
- 38 Pokiaľ ide o spracúvanie a uchovávanie údajov o prenose dát týkajúcich sa účastníkov a užívateľov poskytovateľmi elektronických komunikačných služieb, článok 6 smernice 2002/58 v odseku 1 stanovuje, že tieto údaje sa musia vymazať alebo anonymizovať, ak už naďalej nie sú potrebné na účely prenosu správy, a v odseku 2 spresňuje, že údaje o prenose dát potrebné na účely fakturácie účastníka a platby za spojenie sa môžu spracovávať iba do konca obdobia, počas ktorého môže byť faktúra právne napadnutá alebo sa môže uplatniť nárok na platbu. Pokiaľ ide o údaje o polohe iné ako údaje o prenose dát, článok 9 ods. 1 uvedenej smernice stanovuje, že tieto údaje sa môžu spracovávať len za určitých podmienok a po ich anonymizácii alebo po získaní súhlasu užívateľov alebo účastníkov.
- 39 Smernica 2002/58 sa teda neobmedzuje na ohraničenie prístupu k takýmto údajom prostredníctvom záruk určených na predchádzanie zneužívaniu, ale zakotvuje tiež najmä zásadu zákazu ich uchovávania tretími osobami.
- 40 V rozsahu, v akom článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 umožňuje členským štátom prijať legislatívne opatrenia na „obmedzenie rozsahu“ práv a povinností stanovených najmä v článkoch 5, 6 a 9 tejto smernice, ako sú práva a povinnosti vyplývajúce zo zásad dôvernosti správ a zákazu uchovávaní s nimi súvisiacich údajov, ktoré sú pripomenuté v bode 35 tohto rozsudku, toto ustanovenie stanovuje výnimku zo všeobecného pravidla stanoveného najmä v týchto článkoch 5, 6 a 9, a teda sa musí v súlade s ustálenou judikatúrou vykladať reštriktívne. Takéto ustanovenie teda nemôže odôvodniť, že výnimka zo zásadnej povinnosti zabezpečiť dôvernú komunikáciu a s ňou súvisiacich údajov, a najmä výnimka zo zákazu uchovávať tieto údaje stanovená v článku 5 uvedenej smernice, sa stane pravidlom, pretože inak by bolo toto ustanovenie zbavené vo veľkom rozsahu jeho rozsahu pôsobnosti (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. decembra 2016, *Tele2 Sverige a Watson a i.*, C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970, bod 89, ako aj zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 111).
- 41 Pokiaľ ide o ciele, ktoré môžu odôvodniť obmedzenie práv a povinností stanovených najmä v článkoch 5, 6 a 9 smernice 2002/58, Súdny dvor už rozhodol, že výpočet cieľov uvedených v článku 15 ods. 1 prvej vety tejto smernice je taxatívny, v dôsledku čoho musí legislatívne opatrenie prijaté na základe tohto ustanovenia skutočne a striktne zodpovedať jednému z týchto cieľov (rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 112, ako aj citovaná judikatúra).
- 42 Okrem toho z článku 15 ods. 1 tretej vety smernice 2002/58 vyplýva, že opatrenia prijaté členskými štátmi podľa tohto ustanovenia musia rešpektovať všeobecné zásady práva Únie, medzi ktoré patrí zásada proporcionality, a zabezpečiť dodržiavanie základných práv zaručených Chartou. V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že povinnosť uložená poskytovateľom elektronických komunikačných služieb zo strany členského štátu na základe vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorej sú povinní uchovávať údaje o prenose dát na účely ich prípadného sprístupnenia príslušným vnútroštátnym orgánom, vyvoláva otázky týkajúce sa súladu nielen

s článkami 7 a 8 Charty, ktoré sa týkajú ochrany súkromia a ochrany osobných údajov, ale aj s článkom 11 Charty týkajúcim sa slobody prejavu (rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 113, ako aj citovaná judikatúra).

- 43 Pri výklade článku 15 ods. 1 smernice 2002/58 preto treba prihliadať nielen na význam práva na rešpektovanie súkromného života zaručeného v článku 7 Charty a práva na ochranu osobných údajov zaručeného v jej článku 8, ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, ale aj na dôležitosť práva na slobodu prejavu, pričom toto základné právo zaručené v článku 11 Charty predstavuje jednu zo základných podstát demokratickej a pluralitnej spoločnosti a je súčasťou hodnôt, na ktorých je Únia v súlade s článkom 2 ZEÚ založená (rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 114, ako aj citovaná judikatúra).
- 44 V tejto súvislosti treba spresniť, že samotné uchovávanie údajov o prenose dát a polohe predstavuje na jednej strane výnimku zo zákazu stanoveného v článku 5 ods. 1 smernice 2002/58, ktorým sa akejkolvek inej osobe, než sú užívatelia, zakazuje uchovávať tieto údaje, a na druhej strane zásah do základných práv na rešpektovanie súkromného života a ochranu osobných údajov, ktoré sú zakotvené v článkoch 7 a 8 Charty, bez ohľadu na to, či predmetné informácie týkajúce sa súkromného života majú alebo nemajú citlivú povahu, či pre dotknuté osoby z dôvodu tohto zásahu vyplynuli alebo nevyplynuli prípadné nepriaznivé následky, alebo či sa uchovávané údaje následne použijú alebo nie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, body 115 a 116, ako aj citovanú judikatúru).
- 45 Tento záver je ešte opodstatnenejší vzhľadom na to, že údaje o prenose dát a polohe môžu odhaliť informácie o značnom počte aspektov súkromného života dotknutých osôb vrátane citlivých informácií, akými sú sexuálna orientácia, politické názory, náboženské, filozofické, spoločenské alebo iné presvedčenie a zdravotný stav, pričom takýmto údajom je navyše poskytnutá osobitná ochrana v práve Únie. Zo všetkých týchto údajov možno vyvodiť veľmi presné závery týkajúce sa súkromného života osôb, ktorých údaje boli uchovávané, ako ich každodenné zvyklosti, miesta ich trvalého alebo prechodného pobytu, denné alebo iné presuny, vykonávané činnosti, spoločenské vzťahy týchto osôb a spoločenské kruhy, v ktorých sa pohybujú. Konkrétne takéto údaje poskytujú prostriedky na stanovenie profilu dotknutých osôb, čo je rovnako citlivá informácia, pokiaľ ide o právo na rešpektovanie súkromného života, ako samotný obsah komunikácií (rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 117, ako aj citovaná judikatúra).
- 46 Preto na jednej strane uchovávanie údajov o prenose dát a polohe na policajné účely môže zasahovať do práva na rešpektovanie komunikácie zakotveného v článku 7 Charty a odrádzať užívateľov elektronických komunikačných prostriedkov od uplatňovania ich slobody prejavu zaručenej v článku 11 Charty, pričom tento účinok je ešte závažnejší vzhľadom na veľké množstvo a rôznorodosť uchovávaných údajov. Na druhej strane vzhľadom na značné množstvo údajov o prenose dát a polohe, ktoré možno nepretržite uchovávať na základe všeobecného a nediferencovaného opatrenia na ich uchovávanie, a na citlivú povahu informácií, ktoré sa dajú z týchto údajov získať, už samotné uchovávanie uvedených údajov poskytovateľmi elektronických komunikačných služieb v sebe zahŕňa riziká zneužitia a neoprávneného prístupu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, body 118 a 119, ako aj citovanú judikatúru).

- 47 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že uchovávanie týchto údajov a prístup k nim predstavujú, ako vyplýva z judikatúry uvedenej v bode 44 tohto rozsudku, samostatné zásahy do základných práv zaručených článkami 7 a 11 Charty, ktoré si vyžadujú samostatné odôvodnenie podľa článku 52 ods. 1 tejto Charty. Z toho vyplýva, že vnútroštátna právna úprava, ktorá zabezpečuje plné dodržiavanie podmienok vyplývajúcich z judikatúry, ktorou sa vykladá smernica 2002/58, pokiaľ ide o prístup k uchovávaným údajom, nemôže svojou povahou obmedziť alebo dokonca napraviť závažný zásah do práv zaručených článkami 5 a 6 tejto smernice a do základných práv konkretizovaných týmito článkami, ktorý by vyplýval zo všeobecného uchovávania týchto údajov stanoveného touto vnútroštátnou právnou úpravou.
- 48 Článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 však tým, že umožňuje členským štátom obmedziť práva a povinnosti stanovené v bodoch 34 až 37 tohto rozsudku, odráža skutočnosť, že práva zakotvené v článkoch 7, 8 a 11 Charty nie sú absolútnymi výsadami, ale musia sa vnímať vo vzťahu k ich úlohe v spoločnosti. Charta, ako teda vyplýva z jej článku 52 ods. 1, totiž pripúšťa obmedzenia výkonu týchto práv, pokiaľ sú tieto obmedzenia stanovené zákonom, rešpektujú podstatu uvedených práv a za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality sú nevyhnutné a skutočne zodpovedajú cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo potrebe chrániť práva a slobody iných. Na účely výkladu článku 15 ods. 1 smernice 2002/58 so zreteľom na Chartu je teda potrebné zohľadniť tiež význam práv zakotvených v článkoch 3, 4, 6 a 7 Charty a dôležitosť cieľov ochrany národnej bezpečnosti a boja proti závažnej trestnej činnosti, ktoré prispievajú k ochrane práv a slobôd iných (rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 120 až 122, ako aj citovaná judikatúra).
- 49 Pokiaľ teda ide konkrétne o účinný boj proti trestným činom, ktorých obeťami sú najmä maloleté osoby a iné zraniteľné osoby, treba zohľadniť skutočnosť, že z článku 7 Charty môžu pre orgány verejnej moci vyplývať aj pozitívne povinnosti prijať právne opatrenia na ochranu súkromného a rodinného života. Takéto povinnosti môžu tiež vyplývať z uvedeného článku 7 v prípade ochrany obydlia a komunikácie, ako aj z článkov 3 a 4, pokiaľ ide o ochranu fyzickej a duševnej integrity osôb a zákaz mučenia a neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania (rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 126, ako aj citovaná judikatúra).
- 50 Vzhľadom na tieto rôzne pozitívne povinnosti je teda potrebné pristúpiť k zosúladieniu rôznych legitímnych záujmov a dotknutých práv. Európsky súd pre ľudské práva totiž rozhodol, že pozitívne povinnosti vyplývajúce z článkov 3 a 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorých zodpovedajúce záruky sú uvedené v článkoch 4 a 7 Charty, si vyžadujú najmä prijatie hmotnoprávných a procesných ustanovení, ako aj praktických opatrení umožňujúcich účinný boj proti trestným činom páchaným na osobách prostredníctvom efektívneho vyšetrovania a trestného stíhania, pričom táto povinnosť je ešte dôležitejšia, ak je ohrozené fyzické a morálne blaho dieťaťa. Opatrenia, ktoré majú prijať príslušné orgány, však musia v plnej miere rešpektovať zákonné postupy a ďalšie záruky, ktoré môžu obmedziť rozsah právomocí v oblasti vyšetrovania trestných činov, ako aj iné slobody a práva. Podľa tohto súdu je predovšetkým potrebné vytvoriť právny rámec umožňujúci zosúladiť rôzne legitímne záujmy a práva, ktoré sa majú chrániť (rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, body 127 a 128, ako aj citovaná judikatúra).
- 51 V tejto súvislosti zo samotného znenia článku 15 ods. 1 prvej vety smernice 2002/58 vyplýva, že členské štáty môžu prijať opatrenie odchyľujúce sa od zásady dôvernosti uvedenej v bode 35 tohto rozsudku, ak je takéto opatrenie „nevyhnutné, vhodné a primerané v demokratickej spoločnosti“, pričom odôvodnenie 11 tejto smernice na tento účel uvádza, že opatrenie takejto povahy musí byť

„prísne“ proporcionálne vo vzťahu k zamýšľanému účelu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 129).

- 52 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ochrana základného práva na rešpektovanie súkromného života v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora vyžaduje, aby výnimky a obmedzenia v súvislosti s ochranou osobných údajov nepôsobili nad rámec toho, čo je striktne nevyhnutné. Okrem toho nemožno sledovať cieľ všeobecného záujmu bez zohľadnenia skutočnosti, že musí byť zosúladený so základnými právami dotknutými opatrením, a to náležitým vyvážením cieľa všeobecného záujmu a dotknutých práv (rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 130, ako aj citovaná judikatúra).
- 53 Z judikatúry Súdneho dvora konkrétne vyplýva, že možnosť členských štátov odôvodniť obmedzenie práv a povinností stanovených najmä v článkoch 5, 6 a 9 smernice 2002/58 treba posudzovať prostredníctvom merania závažnosti zásahu, ktorý spôsobí takéto obmedzenie, a overenia, či je dôležitosť cieľa všeobecného záujmu sledovaného týmto obmedzením priamo úmerná takejto závažnosti (rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 131, ako aj citovaná judikatúra).
- 54 Na účely splnenia požiadavky proporcionality musí vnútroštátna právna úprava stanoviť jasné a presné pravidlá, ktoré budú upravovať rozsah a uplatnenie predmetného opatrenia a ukladať minimálne požiadavky tak, aby osoby, ktorých osobné údaje sú dotknuté, mali dostatočné záruky umožňujúce účinne chrániť tieto údaje pred rizikami zneužitia. Táto právna úprava musí byť podľa vnútroštátneho práva právne záväzná a musí najmä vymedziť okolnosti a podmienky, za akých možno prijať opatrenie upravujúce spracúvanie takýchto údajov, čím zaručí, aby zásah nešiel nad rámec toho, čo je striktne nevyhnutné. Nevyhnutnosť disponovať takými zárukami je o to dôležitejšia v prípade, keď sú osobné údaje spracúvané automaticky, najmä ak existuje značné riziko neoprávneného prístupu k týmto údajom. Tieto úvahy platia najmä vtedy, keď ide o ochranu tejto osobitnej kategórie osobných údajov, ktorú tvoria citlivé údaje (rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 132, ako aj citovaná judikatúra).
- 55 Vnútroštátna právna úprava stanovujúca uchovávanie osobných údajov tak musí vždy spĺňať objektívne kritériá, ktoré vymedzujú vzťah medzi údajmi, ktoré majú byť uchovávané, a sledovaným cieľom. Konkrétne, pokiaľ ide o boj proti závažnej trestnej činnosti, údaje, ktorých uchovávanie sa predpokladá, musia prispieť k predchádzaniu, odhaľovaniu alebo stíhaniu závažných trestných činov (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. apríla 2014, *Digital Rights Ireland a i.*, C-293/12 a C-594/12, EU:C:2014:238, bod 59, ako aj zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 133).
- 56 Pokiaľ ide o ciele všeobecného záujmu, ktoré môžu odôvodniť opatrenie prijaté na základe článku 15 ods. 1 smernice 2002/58, z judikatúry Súdneho dvora, najmä z rozsudku zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), vyplýva, že v súlade so zásadou proporcionality existuje hierarchia medzi týmito cieľmi v závislosti od ich dôležitosti a že dôležitosť cieľa sledovaného takýmto opatrením musí byť priamo úmerná závažnosti zásahu, ktorý z neho vyplýva.
- 57 V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že význam cieľa ochrany národnej bezpečnosti v spojení s článkom 4 ods. 2 ZEÚ, podľa ktorého ochrana národnej bezpečnosti zostáva vo výlučnej zodpovednosti každého členského štátu, presahuje význam ostatných cieľov uvedených

v článku 15 ods. 1 smernice 2002/58, najmä cieľov boja proti trestnej činnosti vo všeobecnosti, hoci aj závažnej, ako aj ochrany verejnej bezpečnosti. Cieľ ochrany národnej bezpečnosti teda môže, pokiaľ sú splnené ostatné požiadavky stanovené v článku 52 ods. 1 Charty, odôvodniť opatrenia, ktoré zasahujú do základných práv závažnejšie než tie, ktoré by mohli byť odôvodnené týmito ostatnými cieľmi (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i., C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, body 135 a 136).

- 58 Z tohto dôvodu Súdny dvor konštatoval, že článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty nebráni legislatívnym opatreniam, ktoré umožňujú na účely ochrany národnej bezpečnosti prikázať poskytovateľom elektronických komunikačných služieb, aby vykonali všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát a polohe v situáciách, keď dotknutý členský štát čelí vážnej hrozbe pre národnú bezpečnosť, ktorá sa javí ako skutočná a aktuálna alebo predvídateľná, ak rozhodnutie, ktorým sa vydáva takýto príkaz, môže byť účinne preskúmané zo strany súdu alebo nezávislého správneho orgánu, ktorého rozhodnutie má záväzný účinok, pričom cieľom tohto preskúmania je overiť existenciu jednej z týchto situácií a dodržanie podmienok a záruk, ktoré musia byť stanovené, a ak uvedený príkaz možno vydať len na časovo obmedzené obdobie, ktoré je striktné nevyhnutné, s možnosťou jeho predĺženia v prípade pretrvávania takejto hrozby (rozsudok zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i., C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 168).
- 59 Pokiaľ ide o cieľ predchádzania, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov, Súdny dvor uviedol, že v súlade so zásadou proporcionality môže len boj proti závažnej trestnej činnosti a predchádzanie vážnym hrozbám pre verejnú bezpečnosť odôvodniť také závažné zásahy do základných práv zakotvených v článkoch 7 a 8 Charty, akými sú zásahy, ktoré zahŕňajú uchovávanie údajov o prenose dát a polohe. Preto iba zásahy do uvedených základných práv, ktoré nemajú závažnú povahu, môžu byť odôvodnené cieľom predchádzania, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov vo všeobecnosti (rozsudok zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i., C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 140, ako aj citovaná judikatúra).
- 60 Európska komisia na pojednávaní tvrdila, že obzvlášť závažnú trestnú činnosť možno prirovnať k hrozbe pre národnú bezpečnosť.
- 61 Súdny dvor už pritom rozhodol, že cieľ spočívajúci v ochrane národnej bezpečnosti zodpovedá prvoradému záujmu chrániť základné funkcie štátu a základné záujmy spoločnosti predchádzaním a potláčaním činností, ktoré môžu vážne destabilizovať základné ústavné, politické, hospodárske alebo sociálne štruktúry krajiny, a najmä priamo ohroziť spoločnosť, obyvateľstvo alebo štát ako také, akými sú najmä teroristické aktivity (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i., C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 135).
- 62 Okrem toho treba uviesť, že na rozdiel od trestnej činnosti, hoci aj obzvlášť závažnej, musí byť hrozba pre národnú bezpečnosť skutočná a aktuálna, alebo prinajmenšom predvídateľná, čo predpokladá existenciu dostatočne konkrétnych okolností, aby bolo možné odôvodniť opatrenie všeobecného a nediferencovaného uchovávania údajov o prenose dát a polohe počas obmedzeného obdobia. Takáto hrozba sa teda svojou povahou, závažnosťou a osobitnou povahou okolností, ktoré ju tvoria, odlišuje od všeobecného a trvalého rizika, ktorým je riziko vzniku napätia alebo narušenia, a to aj závažného, v oblasti verejnej bezpečnosti, alebo riziko závažných trestných činov (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i., C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, body 136 a 137).

- 63 Trestnú činnosť, a to ani obzvlášť závažnú, teda nemožno prirovnať k hrozbe pre národnú bezpečnosť. Ako totiž uviedol generálny advokát v bodoch 49 a 50 svojich návrhov, takéto prirovnanie by mohlo zaviesť kategóriu nachádzajúcu sa na rozhraní národnej bezpečnosti a verejnej bezpečnosti s cieľom uplatniť na verejnú bezpečnosť požiadavky, ktoré sú spojené s národnou bezpečnosťou.
- 64 Z toho tiež vyplýva, že okolnosť uvedená v druhej prejudiciálnej otázke, že údaje o prenose dát a polohe boli zákonne uchovávané na účely ochrany národnej bezpečnosti, nemá vplyv na zákonnosť ich uchovávaní na účely boja proti závažnej trestnej činnosti.
- 65 Pokiaľ ide o cieľ boja proti závažnej trestnej činnosti, Súdny dvor rozhodol, že vnútroštátna právna úprava, ktorá na tento účel stanovuje všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát a polohe, presahuje rámec toho, čo je striktné nevyhnutné, a nemožno ju považovať za odôvodnenú v demokratickej spoločnosti. Vzhľadom na citlivú povahu informácií, ktoré môžu poskytovať údaje o prenose dát a polohe, je totiž dôvernosť týchto údajov nevyhnutná pre právo na rešpektovanie súkromného života. S prihliadnutím jednak na odrádzajúci účinok na výkon základných práv zakotvených v článkoch 7 a 11 Charty uvedených v bode 46 tohto rozsudku, ktorý môže vyplynúť z uchovávaní týchto údajov, a jednak na závažnosť zásahu, ktorý spôsobí takéto uchovávanie, je teda v demokratickej spoločnosti potrebné, aby uchovávanie bolo výnimkou a nie pravidlom, ako to stanovuje systém zavedený smernicou 2002/58, a aby tieto údaje nemohli byť uchovávané systematicky a nepretržite. Tento záver platí, aj pokiaľ ide o ciele boja proti závažnej trestnej činnosti a predchádzania vážnym hrozbám pre verejnú bezpečnosť, ako aj dôležitosť, ktorú im treba priznať (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, body 141 a 142, ako aj citovanú judikatúru).
- 66 Okrem toho Súdny dvor zdôraznil, že vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát a polohe zahŕňa elektronickú komunikáciu takmer celého obyvateľstva bez akéhokoľvek rozlíšenia, obmedzenia alebo výnimky na základe sledovaného cieľa. Takáto právna úprava sa globálne týka všetkých osôb používajúcich elektronické komunikačné služby bez toho, aby sa tieto osoby aspoň nepriamo nachádzali v situácii, ktorá by mohla viesť k trestnému stíhaniu. Uplatňuje sa teda aj na osoby, pri ktorých nie je dôvod domnievať sa, že by ich konanie mohlo mať aspoň nepriamu alebo vzdialenú súvislosť s týmto cieľom boja proti závažnej trestnej činnosti, a najmä bez toho, aby bola stanovená súvislosť medzi údajmi, ktorých uchovávanie sa umožňuje, a hrozbou pre verejnú bezpečnosť. Konkrétne, ako už Súdny dvor rozhodol, takáto právna úprava nie je obmedzená na uchovávanie, ktoré by sa vzťahovalo na údaje z určitého časového obdobia a/alebo z určitej zemepisnej oblasti a/alebo na okruh osôb, ktorý by akýmkoľvek spôsobom bolo možné spájať so závažnými trestnými činmi, ani na osoby, ktorých uchovávané údaje by z iných dôvodov mohli prispieť k boju proti závažnej trestnej činnosti (rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, body 143 a 144, ako aj citovaná judikatúra).
- 67 Naopak v bode 168 rozsudku zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), Súdny dvor spresnil, že článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty nebráni legislatívnym opatreniam, ktoré na účely boja proti závažnej trestnej činnosti a predchádzania vážnym hrozbám pre verejnú bezpečnosť stanovujú
- ciele uchovávanie údajov o prenose dát a polohe, ktoré je vymedzené na základe objektívnych a nediskriminačných faktorov, podľa kategórií dotknutých osôb alebo prostredníctvom

geografického kritéria, na časovo obmedzené obdobie, ktoré je striktne nevyhnutné, s možnosťou jeho predĺženia,

- všeobecné a nediferencované uchovávanie IP adries pridelených zdroju spojenia na časovo obmedzené obdobie, ktoré je striktne nevyhnutné,
- všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov týkajúcich sa občianskej totožnosti užívateľov elektronických komunikačných prostriedkov a
- možnosť prikázať prostredníctvom rozhodnutia príslušného orgánu, ktoré podlieha účinnému súdnemu preskúmaniu, poskytovateľom elektronických komunikačných služieb, aby urýchlene uchovali (*quick freeze*) na potrebný čas údaje o prenose dát a polohe, ktoré majú k dispozícii,

pokiaľ tieto opatrenia prostredníctvom jasných a presných pravidiel zabezpečujú, že uchovávanie dotknutých údajov podlieha dodržiavaniu príslušných hmotnoprávných a procesných podmienok a že dotknuté osoby majú účinné záruky proti rizikám zneužitia.

- 68 V tomto návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý bol Súdnemu dvoru doručený pred vyhlásením rozsudkov zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), a z 2. marca 2021, *Prokuratuur* (Podmienky prístupu k údajom týkajúcim sa elektronických komunikácií) (C-746/18, EU:C:2021:152), sa však vnútroštátny súd domnieval, že len všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát a polohe umožňuje účinne bojovať proti závažnej trestnej činnosti. Na pojednávaní 13. septembra 2021 najmä Írsko a francúzska vláda tvrdili, že takýto záver nevyvracia skutočnosť, že členské štáty môžu využiť opatrenia uvedené v predchádzajúcom bode.
- 69 V tejto súvislosti treba v prvom rade uviesť, že účinnosť trestného stíhania vo všeobecnosti nezávisí od jediného vyšetrovacieho nástroja, ale od všetkých vyšetrovacích nástrojov, ktorými na tento účel disponujú príslušné vnútroštátne orgány.
- 70 V druhom rade treba zdôrazniť, že článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty, ako bol vyložený judikatúrou pripomenutou v bode 67 tohto rozsudku, umožňuje členským štátom prijať na účely boja proti závažnej trestnej činnosti a predchádzania vážnym hrozbám pre verejnú bezpečnosť nielen opatrenia zavadzajúce ciele uchovávanie a urýchlené uchovanie, ale aj opatrenia stanovujúce všeobecné a nediferencované uchovávanie jednak údajov týkajúcich sa občianskej totožnosti užívateľov elektronických komunikačných prostriedkov a jednak IP adries pridelených zdroju spojenia.
- 71 V tejto súvislosti je nesporné, že uchovávanie údajov týkajúcich sa občianskej totožnosti užívateľov elektronických komunikačných prostriedkov môže prispieť k boju proti závažnej trestnej činnosti, pokiaľ tieto údaje umožňujú identifikovať osoby, ktoré použili takéto prostriedky v súvislosti s prípravou alebo spáchaním činu súvisiaceho so závažnou trestnou činnosťou.
- 72 Ako však vyplýva z judikatúry zhrnutej v bode 67 tohto rozsudku, smernica 2002/58 nebráni – na účely boja proti trestnej činnosti vo všeobecnosti – všeobecnému uchovávaniu údajov týkajúcich sa občianskej totožnosti. Za týchto podmienok treba spresniť, že ani táto smernica, ani nijaký iný akt práva Únie nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorej predmetom je boj proti závažnej trestnej činnosti, podľa ktorej je získanie prostriedku elektronickej komunikácie, akým je predplatená SIM karta, podmienené overením úradných dokladov preukazujúcich totožnosť

kupujúceho a zaznamenaním informácií, ktoré z toho vyplývajú, predávajúcim, pričom predávajúci má prípadne povinnosť sprístupniť tieto informácie príslušným vnútroštátnym orgánom.

- 73 Okrem toho treba pripomenúť, že všeobecné uchovávanie IP adries pridelených zdroju spojenia predstavuje vážny zásah do základných práv zakotvených v článkoch 7 a 8 Charty, keďže z týchto IP adries možno vyvodiť presné závery týkajúce sa súkromného života dotknutého užívateľa elektronického telekomunikačného prostriedku a môže mať odrazujúci vplyv na výkon slobody prejavu zaručenej článkom 11 Charty. Pokiaľ však ide o takéto uchovávanie, Súdny dvor konštatoval, že na účely nevyhnutného zosúladenia predmetných práv a legitímnych záujmov vyžadovaných judikatúrou uvedenou v bodoch 50 až 53 tohto rozsudku je potrebné zohľadniť skutočnosť, že v prípade spáchania trestného činu online, a najmä v prípade nadobúdania, šírenia, ďalšieho postupovania alebo sprístupňovania detskej pornografie online v zmysle článku 2 písm. c) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/93/EÚ z 13. decembra 2011 o boji proti sexuálnemu zneužívaniu a sexuálnemu vykorisťovaniu detí a proti detskej pornografii, ktorou sa nahrádza rámcové rozhodnutie Rady 2004/68/SVV (Ú. v. EÚ L 335, 2011, s. 1) môže IP adresa predstavovať jediný prostriedok vyšetrovania umožňujúci identifikáciu osoby, ktorej bola táto adresa pridelená v čase spáchania tohto trestného činu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, body 153 a 154).
- 74 Súdny dvor preto rozhodol, že takéto všeobecné a nediferencované uchovávanie len IP adries pridelených zdroju spojenia sa v zásade nejaví v rozpore s článkom 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11 Charty, pokiaľ táto možnosť podlieha prísnemu dodržaniu hmotnoprávných a procesných podmienok, ktorými sa má riadiť používanie týchto údajov uvedených v bodoch 155 a 156 rozsudku zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791).
- 75 V treťom rade, pokiaľ ide o legislatívne opatrenia stanovujúce ciele uchovávanie a urýchlené uchovanie údajov o prenose dát a polohe, z informácií uvedených v návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva užšie pochopenie rozsahu týchto opatrení, než je to, ktoré je stanovené v judikatúre pripomenutej v bode 67 tohto rozsudku. Hoci totiž v súlade s tým, čo bolo pripomenuté v bode 40 tohto rozsudku, tieto opatrenia na uchovávanie údajov musia mať v systéme zavedenom smernicou 2002/58 povahu výnimky, táto smernica v spojení so základnými právami zakotvenými v článkoch 7, 8 a 11, ako aj v článku 52 ods. 1 Charty nepodmieňuje možnosť vydať príkaz ukladajúci ciele uchovávanie predchádzajúcou znalosťou miest, kde by mohlo dôjsť k závažnej trestnej činnosti, alebo osôb podozrivých z účasti na takejto trestnej činnosti. Uvedená smernica rovnako nevyžaduje, aby bol príkaz ukladajúci rýchle uchovanie obmedzený na podozrivé osoby identifikované pred vydaním takéhoto príkazu.
- 76 Pokiaľ ide po prvé o ciele uchovávanie, Súdny dvor rozhodol, že článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 nebráni vnútroštátnej právnej úprave založenej na objektívnych skutočnostiach, ktorá umožňuje zamerať sa jednak na osoby, ktorých údaje o prenose dát a polohe môžu aspoň nepriamo súvisieť so závažnou trestnou činnosťou, prispieť k boju proti závažnej trestnej činnosti alebo predchádzať vážnemu nebezpečenstvu pre verejnú bezpečnosť či dokonca nebezpečenstvu pre národnú bezpečnosť (rozsudky z 21. decembra 2016, *Tele2 Sverige a Watson a i.*, C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970, bod 111, ako aj zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 148).

- 77 Súdny dvor v tejto súvislosti spresnil, že hoci sa tieto objektívne skutočnosti môžu líšiť v závislosti od opatrení prijatých na účely predchádzania, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania závažnej trestnej činnosti, takto vymedzenými osobami môžu byť najmä osoby, ktoré boli v rámci uplatniteľných vnútroštátnych postupov a na základe objektívnych a nediskriminačných faktorov vopred identifikované ako osoby, ktoré predstavujú hrozbu pre verejnú bezpečnosť alebo národnú bezpečnosť dotknutého členského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. decembra 2016, *Tele2 Sverige a Watson a i.*, C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970, bod 110, ako aj zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 149).
- 78 Členské štáty tak majú okrem iného možnosť prijať opatrenia na uchovávanie údajov týkajúcich sa osôb, ktoré sú na základe takejto identifikácie predmetom vyšetrovania, alebo iných súčasných opatrení dohľadu alebo zápisu do vnútroštátneho registra trestov, v ktorých je uvedené predchádzajúce odsúdenie za závažnú trestnú činnosť, ktorá môže predstavovať vysoké riziko opakovania trestnej činnosti. Ak je však takáto identifikácia založená na objektívnych a nediskriminačných faktoroch definovaných vnútroštátnym právom, cielené uchovávanie údajov zamerané na takto identifikované osoby je odôvodnené.
- 79 Na druhej strane opatrenie na cielené uchovávanie údajov o prenose dát a polohe môže byť podľa voľby vnútroštátneho zákonodarcu a pri prísnom dodržaní zásady proporcionality založené aj na geografickom kritériu, ak sa príslušné vnútroštátne orgány na základe objektívnych a nediskriminačných faktorov domnievajú, že v jednej alebo vo viacerých zemepisných oblastiach existuje vysoké riziko prípravy alebo páchania závažných trestných činov. Medzi tieto oblasti môžu patriť najmä miesta s vysokým výskytom závažných trestných činov, miesta, ktoré sú v osobitnej miere vystavené páchaniu závažnej trestnej činnosti, akými sú miesta alebo infraštruktúry pravidelne navštevované veľkým počtom osôb, alebo tiež strategické miesta, akými sú letiská, stanice, námorné prístavy alebo oblasti platenia mýta (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 150, ako aj citovanú judikatúru).
- 80 Treba zdôrazniť, že podľa tejto judikatúry môžu príslušné vnútroštátne orgány prijať pre oblasti uvedené v predchádzajúcom bode opatrenie na cielené uchovávanie údajov založené na geografickom kritériu, akým je najmä priemerná miera trestnej činnosti v zemepisnej oblasti, bez toho, aby nevyhnutne disponovali konkrétnymi ukazovateľmi týkajúcimi sa prípravy alebo páchania závažnej trestnej činnosti v dotknutých oblastiach. Keďže cielené uchovávanie údajov založené na takomto kritériu sa môže v závislosti od uvedených závažných trestných činov a situácie jednotlivých členských štátov dotýkať tak miest s vysokým výskytom závažných trestných činov, ako aj oblastí osobitne vystavených páchaniu takýchto činov, v zásade nemôže viesť k diskriminácii, keďže kritérium založené na priemernej miere závažnej trestnej činnosti samo osebe nijako nesúvisí s potenciálne diskriminačnými prvkami.
- 81 Okrem toho a predovšetkým opatrenie na cielené uchovávanie zamerané na miesta alebo infraštruktúry pravidelne navštevované veľkým počtom osôb, alebo tiež na strategické miesta, akými sú letiská, stanice, námorné prístavy alebo oblasti platenia mýta, umožňuje príslušným orgánom zhromaždiť údaje o prenose dát, a najmä údaje o polohe všetkých osôb, ktoré v danom čase používajú elektronický komunikačný prostriedok na jednom z týchto miest. Takéto opatrenie na cielené uchovávanie tak môže uvedeným orgánom umožniť získať prostredníctvom prístupu k takto uchovávaným údajom informácie o prítomnosti týchto osôb na miestach alebo v zemepisných oblastiach, na ktoré sa toto opatrenie vzťahuje, ako aj o ich premiestňovaní medzi

nimi alebo v rámci nich a na účely boja proti závažnej trestnej činnosti z toho vyvodíť závery o ich prítomnosti a činnosti na týchto miestach alebo v týchto zemepisných oblastiach v danom čase počas obdobia uchovávanía údajov.

- 82 Treba ešte uviesť, že zemepisné oblasti, na ktoré sa vzťahuje takéto cielené uchovávanie, môžu a prípadne musia byť zmenené v závislosti od vývoja podmienok, ktoré odôvodnili ich výber, čo umožní najmä reagovať na vývoj boja proti závažnej trestnej činnosti. Súdny dvor už totiž rozhodol, že trvanie opatrení na cielené uchovávanie údajov opísaných v bodoch 76 až 81 tohto rozsudku nemôže prekročiť dobu, ktorá je striktné nevyhnutná vzhľadom na sledovaný cieľ, ako aj okolnosti, ktoré odôvodňujú tieto opatrenia, pričom tým nie je dotknutá možnosť ich obnovenia z dôvodu pretrvávajúcej potreby takéhoto uchovávanía údajov (rozsudok zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i., C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 151).
- 83 Pokiaľ ide o možnosť stanoviť iné rozlišovacie kritériá ako osobné alebo geografické kritérium na účely cieleného uchovávanía údajov o prenose dát a polohe, nemožno vylúčiť, že sa môžu zohľadniť iné – objektívne a nediskriminačné – kritériá na zabezpečenie toho, aby sa rozsah cieleného uchovávanía obmedzil na to, čo je striktné nevyhnutné, a aby sa aspoň nepriamo preukázala súvislosť medzi závažnou trestnou činnosťou a osobami, ktorých údaje sa uchovávajú. Vzhľadom na to, že článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 sa týka právnych opatrení členských štátov, určenie takýchto kritérií prináleží členským štátom, a nie Súdnemu dvoru, pričom týmto spôsobom nemožno zaviesť všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát a polohe.
- 84 V každom prípade, ako uviedol generálny advokát Campos Sánchez-Bordona v bode 50 svojich návrhov v spojených veciach SpaceNet a Telekom Deutschland (C-793/19 a C-794/19, EU:C:2021:939), prípadná existencia ťažkostí pri presnej definícii prípadov a podmienok, za ktorých možno vykonávať cielené uchovávanie údajov, nemôže odôvodniť to, aby členské štáty urobili z výnimky pravidlo a stanovili všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát a polohe.
- 85 Pokiaľ ide po druhé o rýchle uchovanie údajov o prenose dát a polohe spracúvaných a uložených poskytovateľmi elektronických komunikačných služieb na základe článkov 5, 6 a 9 smernice 2002/58 alebo na základe legislatívnych opatrení prijatých na základe článku 15 ods. 1 tejto smernice, treba pripomenúť, že takéto údaje sa v zásade musia podľa okolností vymazať alebo anonymizovať na konci zákonných lehôt, v rámci ktorých sa má uskutočniť ich spracovanie a uchovávanie v súlade s vnútroštátnymi ustanoveniami, ktorými sa uvedená smernica preberá. Súdny dvor rozhodol, že počas tohto spracúvanía a uchovávanía však môžu nastať situácie, keď je potrebné uchovať uvedené údaje aj po uplynutí týchto lehôt na účely objasnenia závažných trestných činov alebo narušení v oblasti národnej bezpečnosti, a to tak v situácii, keď už mohli byť tieto trestné činy alebo narušenia zistené, ako aj vtedy, keď po objektívnom preskúmaní všetkých relevantných okolností existuje o nich dôvodné podozrenie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i., C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, body 160 a 161).
- 86 V takejto situácii je vzhľadom na nevyhnutné zosúladenie dotknutých práv a legitímnych záujmov uvedené v bodoch 50 až 53 tohto rozsudku prípustné, aby členské štáty stanovili v právnej úprave prijatej na základe článku 15 ods. 1 smernice 2002/58 možnosť prikázať prostredníctvom rozhodnutia príslušného orgánu, ktoré podlieha účinnému súdnemu preskúmaniu,

poskytovateľom elektronických komunikačných služieb, aby urýchlene uchovali na potrebný čas údaje o prenose dát a polohe, ktoré majú k dispozícii (rozsudok zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i. (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 163).

- 87 Keďže účel takéhoto urýchleného uchovania už nezodpovedá účelu, na ktorý sa údaje pôvodne vyzbierali a uchovávali, a keďže každé spracovanie údajov musí podľa článku 8 ods. 2 Charty zodpovedať konkrétnym cieľom, členské štáty musia vo svojich právnych predpisoch spresniť, na aké účely môže dôjsť k urýchlenému uchovaniu údajov. Vzhľadom na závažnosť zásahu do základných práv zakotvených v článkoch 7 a 8 Charty, ktorý môže predstavovať takéhoto uchovávanie, iba boj proti závažnej trestnej činnosti a *a fortiori* ochrana národnej bezpečnosti môžu odôvodniť tento zásah pod podmienkou, že toto opatrenie, ako aj prístup k takto uchovávaným údajom neprekračujú rámec toho, čo je striktné nevyhnutné, ako je uvedené v bodoch 164 až 167 rozsudku zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i. (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791).
- 88 Súdny dvor spresnil, že opatrenie na uchovávanie údajov tejto povahy sa nesmie obmedzovať na údaje osôb, ktoré boli vopred identifikované ako osoby, ktoré predstavujú hrozbu pre verejnú bezpečnosť alebo národnú bezpečnosť dotknutého členského štátu, alebo osôb konkrétne podozrivých zo spáchania závažného trestného činu alebo ohrozenia národnej bezpečnosti. Podľa Súdneho dvora sa v súlade s rámcom stanoveným v článku 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty a vzhľadom na zistenia uvedené v bode 55 tohto rozsudku takéto opatrenie môže v závislosti od voľby vnútroštátneho zákonodarcu a pri dodržaní toho, čo je striktné nevyhnutné, rozšíriť na údaje o prenose dát a polohe týkajúce sa iných osôb, než sú osoby podozrivé z plánovania alebo spáchania závažného trestného činu alebo narušenia v oblasti národnej bezpečnosti, pokiaľ tieto údaje môžu na základe objektívnych a nediskriminačných faktorov prispieť k objasneniu takéhoto trestného činu alebo narušenia v oblasti národnej bezpečnosti, ako sú napríklad údaje týkajúce sa obete tohto činu, ako aj osôb z jej spoločenského alebo profesijného okolia (rozsudok zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i., C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 165).
- 89 Legislatívne opatrenie tak môže umožniť, aby sa poskytovateľom elektronických komunikačných služieb prikázalo rýchle uchovanie údajov o prenose dát a polohe, najmä osôb, s ktorými bola obeť predtým, ako došlo k vážnej hrozbe pre verejnú bezpečnosť alebo k spáchaniu závažného trestného činu, v kontakte prostredníctvom svojich elektronických komunikačných prostriedkov.
- 90 Takéto rýchle uchovanie možno podľa judikatúry Súdneho dvora pripomenutej v bode 88 tohto rozsudku a za rovnakých podmienok, aké sú uvedené v tomto bode, rozšíriť aj na konkrétne zemepisné oblasti, akými sú miesta spáchania a prípravy trestného činu alebo narušenia v oblasti príslušnej národnej bezpečnosti. Treba spresniť, že takéto opatrenie sa môže vzťahovať aj na údaje o prenose dát a polohe týkajúce sa miesta, kde osoba, ktorá je potenciálnou obeťou závažného trestného činu, zmizla, a to za predpokladu, že toto opatrenie, ako aj prístup k takto uchovávaným údajom, neprekračujú rámec toho, čo je striktné nevyhnutné na účely boja proti závažnej trestnej činnosti alebo ochrany národnej bezpečnosti, ako je uvedené v bodoch 164 až 167 rozsudku zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i. (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791).
- 91 Okrem toho treba spresniť, že článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 nebráni tomu, aby príslušné vnútroštátne orgány nariadili opatrenie na rýchle uchovanie už v prvom štádiu vyšetrovania týkajúceho sa vážnej hrozby pre verejnú bezpečnosť alebo možného závažného trestného činu, teda od okamihu, keď tieto orgány môžu podľa príslušných ustanovení vnútroštátneho práva začať takéto vyšetrovanie.

- 92 Pokiaľ ide o rôznorodosť opatrení na uchovávanie údajov o prenose dát a polohe uvedených v bode 67 tohto rozsudku, treba spresniť, že tieto rôzne opatrenia sa môžu podľa voľby vnútroštátneho zákonodarcu a pri dodržaní toho, čo je striktné nevyhnutné, uplatniť spoločne. Za týchto podmienok článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty, ako ho vykladá judikatúra vychádzajúca z rozsudku zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), nebráni kombinácii týchto opatrení.
- 93 Po štvrté a nakoniec je dôležité zdôrazniť, že primeranosť opatrení prijatých podľa článku 15 ods. 1 smernice 2002/58 vyžaduje podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora, ako je zhrnutá v rozsudku zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), dodržiavanie nielen požiadaviek spôsobilosti a nevyhnutnosti, ale aj požiadaviek, ktoré sa týkajú primeranosti týchto opatrení vo vzťahu k sledovanému cieľu.
- 94 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor v bode 51 svojho rozsudku z 8. apríla 2014, *Digital Rights Ireland a i.* (C-293/12 a C-594/12, EU:C:2014:238), rozhodol, že hoci má boj proti závažnej trestnej činnosti prvoradá význam na zabezpečenie verejnej bezpečnosti a jeho účinnosť môže vo veľkej miere závisieť od použitia moderných vyšetrovacích technológií, takýto cieľ všeobecného záujmu, nech je akokoľvek zásadný, nemôže sám osebe odôvodniť to, aby sa opatrenie na všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát a polohe, akým je opatrenie zavedené smernicou 2006/24, považovalo za nevyhnutné.
- 95 V rovnakom zmysle Súdny dvor v bode 145 rozsudku zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), spresnil, že dokonca ani pozitívne povinnosti členských štátov, ktoré môžu v závislosti od konkrétneho prípadu vyplývať z článkov 3, 4 a 7 Charty a ktoré sa týkajú, ako bolo uvedené v bode 49 tohto rozsudku, zavedenia pravidiel umožňujúcich účinný boj proti trestným činom, nemôžu viesť k odôvodneniu tak závažných zásahov, ako sú tie, ktoré spôsobuje vnútroštátna právna úprava stanovujúca uchovávanie údajov o prenose dát a polohe, do základných práv takmer celého obyvateľstva zakotvených v článkoch 7 a 8 Charty bez toho, aby existovala aspoň nepriama súvislosť medzi údajmi o dotknutých osobách a sledovaným cieľom.
- 96 Dánska vláda na pojednávaní tvrdila, že na účely boja proti závažnej trestnej činnosti by príslušné vnútroštátne orgány mali mať možnosť získať prístup k údajom o prenose dát a polohe, ktoré boli všeobecným a nediferencovaným spôsobom uchovávané, v súlade s judikatúrou vyplývajúcou z rozsudku zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, body 135 až 139), aby tak mohli čeliť vážnej hrozbe pre národnú bezpečnosť, ktorá sa javí ako skutočná a aktuálna alebo predvídateľná.
- 97 Na úvod treba uviesť, že ak by sa na účely boja proti závažnej trestnej činnosti umožnil prístup k údajom o prenose dát a polohe, ktoré boli všeobecným a nediferencovaným spôsobom uchovávané, viedlo by to k tomu, že tento prístup by závisel od okolností, ktoré nesúvisia s týmto cieľom, v závislosti od toho, či v dotknutom členskom štáte existuje alebo neexistuje vážna hrozba pre národnú bezpečnosť, ako je uvedené v predchádzajúcom bode, pričom vzhľadom na jediný cieľ boja proti závažnej trestnej činnosti, ktorý má odôvodňovať uchovávanie týchto údajov a prístup k nim, by nebolo odôvodnené rozdielne zaobchádzanie, najmä medzi členskými štátmi.
- 98 Ako už Súdny dvor rozhodol, prístup k údajom o prenose dát a polohe uchovávaným poskytovateľmi na základe opatrenia prijatého podľa článku 15 ods. 1 smernice 2002/58, ktoré sa musí uskutočniť pri úplnom rešpektovaní podmienok vyplývajúcich z judikatúry, ktorá vykladala

smernicu 2002/58, možno v zásade odôvodniť len cieľom všeobecného záujmu, ktorý bol týmto poskytovateľom uložený. Inak je to len vtedy, ak význam cieľa sledovaného prístupom prekračuje význam cieľa, ktorý odôvodňuje uchovávanie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, body 165 a 166).

- 99 Argumentácia dánskej vlády sa však týka situácie, v ktorej má cieľ zamýšľanej žiadosti o prístup, konkrétne boj proti závažnej trestnej činnosti, menší význam v hierarchii cieľov všeobecného záujmu než cieľ, ktorý odôvodňoval uchovávanie, konkrétne ochrana národnej bezpečnosti. Povoľiť v takejto situácii prístup k uchovávaným údajom by bolo v rozpore s touto hierarchiou cieľov všeobecného záujmu, ktorá je pripomenutá v predchádzajúcom bode, ako aj v bodoch 53, 56, 57 a 59 tohto rozsudku.
- 100 Okrem toho a predovšetkým v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 65 tohto rozsudku údaje o prenose dát a polohe nemôžu byť predmetom všeobecného a nediferencovaného uchovávania na účely boja proti závažnej trestnej činnosti, a teda prístup k týmto údajom nemôže byť na takéto účely odôvodnený. Ak boli tieto údaje výnimočne uchovávané všeobecným a nediferencovaným spôsobom na účely ochrany národnej bezpečnosti pred hrozbou, ktorá sa javí ako skutočná a aktuálna alebo predvídateľná za podmienok uvedených v bode 58 tohto rozsudku, príslušné vnútroštátne orgány v oblasti vyšetrovania trestných činov nemôžu mať prístup k uvedeným údajom v rámci trestného stíhania, lebo inak by bol zákaz vykonať takéto uchovávanie na účely boja proti závažnej trestnej činnosti, ktorý je pripomenutý v uvedenom bode 65, zbavený akéhokoľvek potrebného účinku.
- 101 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú, druhú a štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že bráni legislatívnym opatreniam, ktoré na účely boja proti závažnej trestnej činnosti a predchádzania vážnym hrozbám pre verejnú bezpečnosť preventívne stanovujú všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát a polohe. Naopak, uvedený článok 15 ods. 1 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty nebráni legislatívnym opatreniam, ktoré na účely boja proti závažnej trestnej činnosti a predchádzania vážnym hrozbám pre verejnú bezpečnosť stanovujú
- ciele uchovávanie údajov o prenose dát a polohe, ktoré je vymedzené na základe objektívnych a nediskriminačných faktorov, podľa kategórií dotknutých osôb alebo prostredníctvom geografického kritéria, na časovo obmedzené obdobie, ktoré je striktné nevyhnutné, s možnosťou jeho predĺženia,
  - všeobecné a nediferencované uchovávanie IP adries pridelených zdroju spojenia na časovo obmedzené obdobie, ktoré je striktné nevyhnutné,
  - všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov týkajúcich sa občianskej totožnosti používateľov elektronických komunikačných prostriedkov a
  - možnosť prikázať prostredníctvom rozhodnutia príslušného orgánu, ktoré podlieha účinnému súdnemu preskúmaniu, poskytovateľom elektronických komunikačných služieb, aby urýchlene uchovali na potrebný čas údaje o prenose dát a polohe, ktoré majú k dispozícii,

pokiaľ tieto opatrenia prostredníctvom jasných a presných pravidiel zabezpečujú, že uchovávanie dotknutých údajov podlieha dodržiavaniu príslušných hmotnoprávných a procesných podmienok a že dotknuté osoby majú účinné záruky proti rizikám zneužitia.

O tretej otázke

- 102 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8, 11 a s článkom 52 ods. 1 Charty vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej centralizované spracúvanie žiadostí polície o prístup k uchovávaným údajom v súvislosti s vyšetrovaním a stíhaním závažných trestných činov prináleží príslušníkovi polície, ktorému pomáha jednotka zriadená v rámci polície, ktorá má pri výkone svojich úloh určitú mieru autonómie a ktorej rozhodnutia môžu byť následne predmetom súdneho preskúmania.
- 103 Na úvod treba pripomenúť, že hoci vnútroštátnemu právu prináleží stanoviť podmienky, za ktorých musia poskytovatelia elektronických komunikačných služieb poskytnúť príslušným vnútroštátnym orgánom prístup k údajom, ktoré majú k dispozícii, vnútroštátna právna úprava musí na splnenie požiadavky proporcionality, ako je pripomenutá v bode 54 tohto rozsudku, stanoviť jasné a presné pravidlá upravujúce rozsah a uplatnenie predmetného opatrenia a ukladajúce minimálne požiadavky tak, aby osoby, ktorých osobné údaje sú dotknuté, mali dostatočné záruky umožňujúce účinne chrániť tieto údaje pred rizikami zneužitia [pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. marca 2021, Prokuratuur (Podmienky prístupu k údajom týkajúcim sa elektronických komunikácií), C-746/18, EU:C:2021:152, bod 48 a citovanú judikatúru].
- 104 Konkrétne vnútroštátna právna úprava upravujúca prístup príslušných orgánov k uchovávaným údajom o prenose dát a polohe, prijatá na základe článku 15 ods. 1 smernice 2002/58, sa nemôže obmedziť len na požiadavku, aby prístup orgánov k údajom zodpovedal cieľu sledovanému touto právnou úpravou, ale musí takisto stanoviť hmotnoprávne a procesné podmienky upravujúce toto využívanie [rozsudok z 2. marca 2021, Prokuratuur (Podmienky prístupu k údajom týkajúcim sa elektronických komunikácií), C-746/18, EU:C:2021:152, bod 49 a citovaná judikatúra].
- 105 Keďže všeobecný prístup ku všetkým uchovávaným údajom, bez ohľadu na akúkoľvek – čo i len nepriamu – spojitost' so sledovaným cieľom, nemožno považovať za obmedzený na to, čo je striktné nevyhnutné, dotknutá vnútroštátna právna úprava musí vychádzať z objektívnych kritérií, na základe ktorých sú vymedzené okolnosti a podmienky, za ktorých sa má poskytnúť prístup príslušným vnútroštátnym orgánom k dotknutým údajom. Z tohto pohľadu možno takýto prístup v súvislosti s cieľom boja proti trestnej činnosti v zásade poskytnúť len k údajom osôb podozrivých z prípravy, páchania alebo zo spáchania závažného trestného činu, ako aj tých, ktoré sa takým či onakým spôsobom podieľali na takom trestnom čine. Za osobitných okolností, ako sú okolnosti, za akých životne dôležité záujmy národnej bezpečnosti, obrany alebo verejnej bezpečnosti sú ohrozené teroristickými aktivitami, možno však poskytnúť prístup aj k údajom iných osôb, pokiaľ existujú objektívne skutočnosti, na základe ktorých sa možno domnievať, že tieto údaje môžu v konkrétnom prípade účinne prispieť k boju proti takýmto činnostiam [rozsudok z 2. marca 2021, Prokuratuur (Podmienky prístupu k údajom týkajúcim sa elektronických komunikácií), C-746/18, EU:C:2021:152, bod 50 a citovaná judikatúra].
- 106 S cieľom zabezpečiť úplné dodržiavanie týchto podmienok v praxi je nevyhnutné, aby prístup príslušných vnútroštátnych orgánov k uchovávaným údajom podliehal predchádzajúcemu preskúmaniu zo strany súdu alebo nezávislého správneho orgánu a aby rozhodnutie tohto súdu alebo orgánu nasledovalo po odôvodnenej žiadosti týchto orgánov podanej najmä v rámci konaní týkajúcich sa predchádzania trestným činom, ich odhaľovania alebo stíhania [rozsudok z 2. marca 2021, Prokuratuur (Podmienky prístupu k údajom týkajúcim sa elektronických komunikácií), C-746/18, EU:C:2021:152, bod 51 a citovaná judikatúra].

- 107 Toto predchádzajúce preskúmanie si najmä vyžaduje, aby súd alebo nezávislý správny orgán poverený vykonávaním tohto preskúmania disponoval všetkými právomocami a poskytoval všetky záruky potrebné na zosúladenie rôznych dotknutých legitímnych záujmov a práv. Pokiaľ ide konkrétnejšie o trestné vyšetrovanie, takéto preskúmanie vyžaduje, aby tento súd alebo tento orgán bol schopný zabezpečiť spravodlivú rovnováhu medzi legitímnymi záujmami súvisiacimi s potrebami vyšetrovania v rámci boja proti trestnej činnosti na jednej strane a základnými právami na rešpektovanie súkromného života a ochrany osobných údajov osôb, ktorých údaje sú predmetom prístupu, na druhej strane [rozsudok z 2. marca 2021, Prokuratuur (Podmienky prístupu k údajom týkajúcim sa elektronických komunikácií), C-746/18, EU:C:2021:152, bod 52].
- 108 Ak toto preskúmanie nevykonáva súd, ale nezávislý správny orgán, musí mať postavenie, ktoré mu umožní konať pri výkone svojich úloh objektívne a nestranne a musí byť na tento účel chránený pred akýmkoľvek vonkajším vplyvom. Požiadavka nezávislosti, ktorú musí splniť orgán poverený vykonávaním predchádzajúceho preskúmania, vyžaduje, aby mal tento orgán postavenie tretej osoby vo vzťahu k orgánu, ktorý žiada o prístup k údajom, tak, aby bol uvedený orgán schopný vykonávať toto preskúmanie objektívne a nestranne, a zároveň bol chránený pred akýmkoľvek vonkajším vplyvom. Konkrétne v trestnoprávnej oblasti požiadavka nezávislosti znamená, že orgán poverený týmto predchádzajúcim preskúmaním jednak nie je zapojený do vedenia dotknutého trestného vyšetrovania a jednak je vo vzťahu účastníkom trestného konania neutrálny [pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. marca 2021, Prokuratuur (Podmienky prístupu k údajom týkajúcim sa elektronických komunikácií), C-746/18, EU:C:2021:152, body 53 a 54].
- 109 Súdny dvor sa tak najmä domnieval, že prokuratúra, ktorá riadi vyšetrovacie konanie a prípadne podáva obžalobu, nemožno priznať postavenie tretej osoby vo vzťahu k predmetným legitímnym záujmom, keďže jej úlohou nie je úplne nezávisle rozhodnúť spor, ale predložiť ho v prípade potreby príslušnému súdu ako účastník konania, ktorý podáva obžalobu. V dôsledku toho takáto prokuratúra nie je schopná vykonať predchádzajúce preskúmanie žiadostí o prístup k uchovávaným údajom [pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. marca 2021, Prokuratuur (Podmienky prístupu k údajom týkajúcim sa elektronických komunikácií), C-746/18, EU:C:2021:152, body 55 a 57].
- 110 Napokon nezávislé preskúmanie vyžadované v súlade s článkom 15 ods. 1 smernice 2002/58 musí byť vykonané pred akýmkoľvek prístupom k dotknutým údajom, s výnimkou riadne odôvodneného naliehavého prípadu, v ktorom sa musí uvedené preskúmanie uskutočniť v krátkom čase. Následné preskúmanie by totiž neumožnilo splniť cieľ predchádzajúceho preskúmania, ktorý spočíva v zabránení tomu, aby bol povolený prístup k dotknutým údajom, ktorý prekračuje rámec toho, čo je striktné nevyhnutné [pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i., C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 189, ako aj z 2. marca 2021, Prokuratuur (Podmienky prístupu k údajom týkajúcim sa elektronických komunikácií), C-746/18, EU:C:2021:152, bod 58].
- 111 V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania v prvom rade vyplýva, že zákon z roku 2011 priznáva príslušníkovi polície, ktorý nemá nižšiu hodnosť ako divízny komisár, právomoc vykonávať predchádzajúce preskúmanie žiadostí o prístup k údajom pochádzajúcich od vyšetrovacích policajných orgánov a žiadať od poskytovateľov elektronických komunikačných služieb, aby im poskytli údaje, ktoré uchovávajú. Keďže tento príslušník polície nemá postavenie tretej osoby vo vzťahu k týmto orgánom, nespĺňa požiadavky nezávislosti a nestrannosti pripomenuté v bode 108 tohto rozsudku, bez ohľadu na okolnosť, že mu v tejto úlohe pomáha policajná jednotka, v prejednávanej prípadе TLU, ktorá má pri výkone svojich úloh určitú mieru autonómie.

- 112 Ďalej, hoci je pravda, že zákon z roku 2011 stanovuje mechanizmy následného preskúmania rozhodnutia príslušného príslušníka polície vo forme postupu predkladania sťažností a konania pred súdom povereným overovaním uplatňovania ustanovení uvedeného zákona, z judikatúry pripomenutej v bode 110 tohto rozsudku vyplýva, že následné preskúmanie nemôže nahradiť požiadavku nezávislého a, s výnimkou riadne odôvodneného naliehavého prípadu, predchádzajúceho preskúmania, ktorá je pripomenutá v bode 106 tohto rozsudku.
- 113 Napokon zákon z roku 2011 nestanovuje objektívne kritériá presne vymedzujúce podmienky a okolnosti, za ktorých sa má vnútroštátnym orgánom poskytnúť prístup k údajom, keďže príslušník polície poverený vybavovaním žiadostí o prístup k uchovávaným údajom má ako jediný právomoc, ako to potvrdilo Írsko na pojednávaní, posúdiť podozrenia dotknutých osôb a potrebu prístupu k údajom, ktoré sa ich týkajú.
- 114 V dôsledku toho treba na tretiu otázku odpovedať tak, že článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8, 11 a s článkom 52 ods. 1 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej centralizované spracúvanie žiadostí polície o prístup k údajom uchovávaným poskytovateľmi elektronických komunikačných služieb v súvislosti s vyšetrovaním a stíhaním závažných trestných činov, prináleží príslušníkovi polície, ktorému pomáha jednotka zriadená v rámci polície, ktorá má pri výkone svojich úloh určitú mieru autonómie a ktorej rozhodnutia môžu byť následne predmetom súdneho preskúmania.

O piatej a šiestej otázke

- 115 Svojou piatou a šiestou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má právo Únie vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd môže obmedziť časové účinky vyhlásenia neplatnosti, ktoré mu prislúcha urobiť podľa vnútroštátneho práva, vo vzťahu k vnútroštátnej právnej úprave, ktorá poskytovateľom elektronických komunikačných služieb ukladá povinnosť všeobecného a nediferencovaného uchovávanía údajov o prenose dát a polohe, z dôvodu, že táto právna úprava je nezlučiteľná s článkom 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s Chartou.
- 116 Z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom vyplýva, že vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, a to zákon z roku 2011, bola prijatá na účely prebratia smernice 2006/24 do vnútroštátneho práva, ktorú Súdny dvor následne vyhlásil za neplatnú vo svojom rozsudku z 8. apríla 2014, Digital Rights Ireland a i. (C-293/12 a C-594/12, EU:C:2014:238).
- 117 Okrem toho vnútroštátny súd uvádza, že hoci trestnému súdu prináleží preskúmať prípustnosť dôkazov založených na údajoch uchovávaných podľa zákona z roku 2011 a uvádzaných v súvislosti s G.D. v trestnom konaní, v občianskoprávnom konaní vnútroštátnemu súdu napriek tomu prináleží rozhodnúť o platnosti dotknutých ustanovení tohto zákona a o časových účinkoch konštatovania ich neplatnosti. Hoci sa teda vnútroštátny súd zaoberá len otázkou platnosti ustanovení zákona z roku 2011, považuje za potrebné položiť Súdnemu dvoru otázku, aký vplyv by malo prípadné konštatovanie neplatnosti na prípustnosť dôkazov získaných prostredníctvom všeobecného a nediferencovaného uchovávanía údajov, ktoré tento zákon umožnil.
- 118 Na úvod treba pripomenúť, že zásada prednosti práva Únie zakotvuje prednostné postavenie práva Únie pred právom členských štátov. Táto zásada preto ukladá všetkým orgánom členských štátov povinnosť zaručiť plný účinok jednotlivých ustanovení práva Únie, pričom právo členských štátov nemôže mať vplyv na účinok priznaný týmto ustanoveniam na území uvedených štátov. Táto zásada vyžaduje, aby v prípade nemožnosti vyložiť vnútroštátnu právnu úpravu v súlade

s požiadavkami práva Únie vnútroštátny súd, ktorý je v rámci svojej právomoci poverený uplatňovať ustanovenia práva Únie, zabezpečil ich plný účinok, pričom v prípade potreby z vlastnej iniciatívy neuplatní akékoľvek odporujúce ustanovenie vnútroštátneho práva, hoci aj časovo následné, a to bez toho, aby musel požiadať alebo vyčkať na jeho predchádzajúce zrušenie zákonodarnou cestou alebo akýmkoľvek iným ústavným postupom [pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. júla 1964, *Costa*, 6/64, EU:C:1964:66, s. 1159 a 1160; z 19. novembra 2019, *A. K. a i. (Nezávislosť disciplinárnej komory Najvyššieho súdu)*, C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, body 157, 158 a 160, ako aj zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, body 214 a 215].

- 119 Iba Súdny dvor môže výnimočne a z naliehavých dôvodov právnej istoty priznať dočasné pozastavenie účinku vylúčenia vyplývajúceho z právneho predpisu Únie vo vzťahu k vnútroštátnemu právu, ktoré je v rozpore s týmto predpisom. Takéto obmedzenie časových účinkov výkladu tohto práva poskytnutého Súdnym dvorom možno pripustiť len v samotnom rozsudku, ktorým sa rozhoduje o požadovanom výklade. Ak by totiž vnútroštátne súdy mali právomoc priznať vnútroštátnym ustanoveniam prednosť pred právom Únie, ktorému tieto ustanovenia odporujú, hoci len dočasne, došlo by k narušeniu prednosti a jednotného uplatňovania práva Únie (rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/11 a C-520/18, EU:C:2020:791, body 216 a 217, ako aj citovaná judikatúra).
- 120 Súdny dvor však vo veci, v ktorej išlo o zákonnosť opatrení prijatých v rozpore s povinnosťou podľa práva Únie vykonať predbežné posúdenie vplyvov projektu na životné prostredie a chránenú lokalitu, rozhodol, že vnútroštátny súd môže, ak to vnútroštátne právo umožňuje, výnimočne zachovať účinky takýchto opatrení, pokiaľ je toto zachovanie odôvodnené naliehavými dôvodmi spojenými s potrebou odvrátiť skutočnú a vážnu hrozbu prerušenia zásobovania dotknutého členského štátu elektrickou energiou, ktorej nemožno čeliť inými prostriedkami a alternatívnymi riešeniami najmä v rámci vnútorného trhu, pričom uvedené zachovanie môže pokrývať len časový úsek, ktorý je striktné nevyhnutný na odstránenie protiprávnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. júla 2019, *Inter-Environnement Wallonie a Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen*, C-411/17, EU:C:2019:622, body 175, 176, 179 a 181).
- 121 Na rozdiel od opomenutia procesnej povinnosti, akou je predchádzajúce posúdenie vplyvov projektu, ktoré patrí do konkrétnej oblasti ochrany životného prostredia, však porušenie článku 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty nemožno napraviť postupom, ktorý je porovnateľný s postupom uvedeným v predchádzajúcom bode (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 219).
- 122 Zachovanie účinkov vnútroštátnej právnej úpravy, ako je zákon z roku 2011, by totiž znamenalo, že táto právna úprava by naďalej ukladala poskytovateľom elektronických komunikačných služieb povinnosti, ktoré sú v rozpore s právom Únie a ktoré závažným spôsobom zasahujú do základných práv osôb, ktorých údaje boli uchovávané (pozri analogicky rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 219).
- 123 Vnútroštátny súd preto nemôže obmedziť časové účinky vyhlásenia neplatnosti, ktoré mu prislúcha urobiť podľa vnútroštátneho práva, pokiaľ ide o vnútroštátnu právnu úpravu dotknutú vo veci samej (pozri analogicky rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 220).

- 124 V tejto súvislosti, ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 75 svojich návrhov, okolnosť, že táto vnútroštátna právna úprava bola prijatá na účely prebratia smernice 2006/24 do vnútroštátneho práva, je irelevantná, keďže z dôvodu zrušenia tejto smernice Súdny dvorom, ktorého účinky siahajú ku dňu nadobudnutia jej účinnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. februára 1996, FMC a i., C-212/94, EU:C:1996:40, bod 55), musí vnútroštátny súd posúdiť platnosť tejto vnútroštátnej právnej úpravy s ohľadom na smernicu 2002/58 a Chartu, ako ich vykladá Súdny dvor.
- 125 Pokiaľ ide konkrétne o výklad smernice 2002/58 a Charty, ktorý podal Súdny dvor najmä vo svojich rozsudkoch z 21. decembra 2016, Tele2 Sverige a Watson a i. (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970), a zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i. (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry výklad pravidla práva Únie, ktorý podáva Súdny dvor v rámci výkonu svojej právomoci podľa článku 267 ZFEÚ, objasňuje a v prípade potreby spresňuje význam a dosah tohto pravidla tak, ako ho súd má alebo mal chápať a uplatňovať od okamihu, keď nadobudlo účinnosť. Z toho vyplýva, že takto vykladané pravidlo súd môže a má uplatňovať na právne vzťahy vzniknuté a založené pred vyhlásením rozsudku rozhodujúceho o návrhu na výklad, pokiaľ sú okrem iného splnené podmienky umožňujúce predložiť príslušným súdom spor týkajúci sa uplatnenia uvedeného pravidla (rozsudok zo 16. septembra 2020, Romenergo a Aris Capital, C-339/19, EU:C:2020:709, bod 47, ako aj citovaná judikatúra).
- 126 V tejto súvislosti treba ešte spresniť, že obmedzenie časových účinkov prijatého výkladu nebolo vykonané v rozsudkoch z 21. decembra 2016, Tele2 Sverige a Watson a i. (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970), a zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i. (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), takže v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 119 tohto rozsudku k nemu nemôže dôjsť v rozsudku Súdneho dvora vydanom po nich.
- 127 Napokon, pokiaľ ide o vplyv konštatovania prípadnej nezlučiteľnosti zákona z roku 2011 so smernicou 2002/58 v spojení s Chartou na prípustnosť dôkazov predložených proti G.D. v rámci trestného konania, stačí odkázať na príslušnú judikatúru Súdneho dvora, najmä na zásady pripomenuté v bodoch 41 až 44 rozsudku z 2. marca 2021, Prokuratuur (Podmienky prístupu k údajom týkajúcim sa elektronických komunikácií) (C-746/18, EU:C:2021:152), z ktorých vyplýva, že v súlade so zásadou procesnej autonómie členských štátov patrí takáto prípustnosť do pôsobnosti vnútroštátneho práva za predpokladu, že sú dodržané najmä zásady ekvivalencie a efektivity.
- 128 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na piatu a šiestu otázku odpovedať tak, že právo Únie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby vnútroštátny súd obmedzil časové účinky vyhlásenia neplatnosti, ktoré mu prislúcha urobiť podľa vnútroštátneho práva, vo vzťahu k vnútroštátnej právnej úprave, ktorá poskytovateľom elektronických komunikačných služieb ukladá povinnosť všeobecného a nediferencovaného uchovávanía údajov o prenose dát a polohe, z dôvodu, že táto právna úprava je nezlučiteľná s článkom 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s Chartou. Prípustnosť dôkazov získaných prostredníctvom takéhoto uchovávanía patrí v súlade so zásadou procesnej autonómie členských štátov do pôsobnosti vnútroštátneho práva za predpokladu, že sú dodržané najmä zásady ekvivalencie a efektivity.

O trovách

- 129 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. Článok 15 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. júla 2002, týkajúcej sa spracovávania osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009, v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni legislatívnym opatreniam, ktoré na účely boja proti závažnej trestnej činnosti a predchádzania vážnym hrozbám pre verejnú bezpečnosť preventívne stanovujú všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát a polohe. Naopak, uvedený článok 15 ods. 1 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty základných práv nebráni legislatívnym opatreniam, ktoré na účely boja proti závažnej trestnej činnosti a predchádzania vážnym hrozbám pre verejnú bezpečnosť stanovujú

- **cielené uchovávanie údajov o prenose dát a polohe, ktoré je vymedzené na základe objektívnych a nediskriminačných faktorov, podľa kategórií dotknutých osôb alebo prostredníctvom geografického kritéria, na časovo obmedzené obdobie, ktoré je striktne nevyhnutné, s možnosťou jeho predĺženia,**
- **všeobecné a nediferencované uchovávanie IP adries pridelených zdroju spojenia na časovo obmedzené obdobie, ktoré je striktne nevyhnutné,**
- **všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov týkajúcich sa občianskej totožnosti používateľov elektronických komunikačných prostriedkov a**
- **možnosť prikázať prostredníctvom rozhodnutia príslušného orgánu, ktoré podlieha účinnému súdnemu preskúmaniu, poskytovateľom elektronických komunikačných služieb, aby urýchlene uchovali na potrebný čas údaje o prenose dát a polohe, ktoré majú k dispozícii,**

pokiaľ tieto opatrenia prostredníctvom jasných a presných pravidiel zabezpečujú, že uchovávanie dotknutých údajov podlieha dodržiavaniu príslušných hmotnoprávných a procesných podmienok a že dotknuté osoby majú účinné záruky proti rizikám zneužitia.

2. Článok 15 ods. 1 smernice 2002/58, zmenenej smernicou 2009/136, v spojení s článkami 7, 8, 11 a s článkom 52 ods. 1 Charty základných práv sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej centralizované spracúvanie žiadostí polície o prístup k údajom uchovávaným poskytovateľmi elektronických komunikačných služieb v súvislosti s vyšetrovaním a stíhaním závažných trestných činov,

prináleží príslušníkovi polície, ktorému pomáha jednotka zriadená v rámci polície, ktorá má pri výkone svojich úloh určitú mieru autonómie a ktorej rozhodnutia môžu byť následne predmetom súdneho preskúmania.

- 3. Právo Únie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby vnútroštátny súd obmedzil časové účinky vyhlásenia neplatnosti, ktoré mu prislúcha urobiť podľa vnútroštátneho práva, vo vzťahu k vnútroštátnej právnej úprave, ktorá poskytovateľom elektronických komunikačných služieb ukladá povinnosť všeobecného a nediferencovaného uchovávanía údajov o prenose dát a polohe, z dôvodu, že táto právna úprava je nezlučiteľná s článkom 15 ods. 1 smernice 2002/58, zmenenej smernicou 2009/136, v spojení s Chartou základných práv. Prípustnosť dôkazov získaných prostredníctvom takéhoto uchovávanía patrí v súlade so zásadou procesnej autonómie členských štátov do pôsobnosti vnútroštátneho práva za predpokladu, že sú dodržané najmä zásady ekvivalencie a efektivity.**

Podpisy